

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

27. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

8. ČERVENCE 2001

Z obsahu:

**Pán vstupuje
do svého chrámu**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
20. 6. 2001
- strana 2 -

**Stručné dějiny
křesťanských misí v Číně**

Paolo Molinari
- strana 4 -

**Kristova láska
ve vězení**

Vyprávění vietnamského
kardinála
- strana 6 -

**Rodí se homosexuálové
jako takoví?**

- strana 7 -

**»Kristus ano -
církve ne«**

Zamyšlení nad
situací církve
- strana 9 -

**Svědectví o tajemství
Krista**

Z promluvy Jana Pavla II.
k Papežské radě pro
mezináboženský dialog
16. června 2001
u příležitosti 10. výročí
úmrťi Mons. Petra
Rossana
- strana 13 -

**Modlitba - nejlepší
řešení**

Svědectví jednoho
vězně (dokončení)
- strana 14 -

Posílám vás jako ovce mezi vlky

(Lk 10,3)

Pán vstupuje do svého chrámu

Komentář k žalmu 24 (23) z úterních ranních chval

Pradávný zpěv Božího lidu, který jsme právě vyslechli, zazníval na půdě jeruzalémského chrámu. Abychom mohli jasně postřehnout vůdčí nit, která prochází tímto hymnem, je nutno mít před očima jeho tři základní předpoklady. První se týká **pravdy o stvoření**: Bůh stvořil svět a je jeho Pánem. Druhý se vztahuje k **soudu**, kterému podrobuje své tvory: máme se objevit před jeho tváří a budeme dotázáni na to, co jsme vykonali. Třetí je **tajemství Božího příchodu**: On přichází v kosmu i v dějinách a touží mít volný přístup, aby mohl založit s lidmi vztah hlubokého společenství. Jeden moderní komentátor to napsal takto: »Toto jsou tři základní formy zkušenosti s Bohem a vztahu k Bohu; žijeme jako Boží dílo, žijeme před Bohem a můžeme žít s Bohem.« (G. Elbing, Sui Salmi, Brescia 1973, s. 97)

Oslovení Stvořitele

Tato tři východiska odpovídají třem částem žalmu 23, a nyní se pokusíme je prohloubit a uvažovat o nich jako o třech obrazech básnického a prosebního triptychu. První je krátké oslovení Stvořitele, jemuž patří země a ti, kteří ji obývají (vv.1-2). Je to určitý druh vyznání víry v Pána kosmu a dějin. Podle dávné vize světa je stvoření chápáno jako architektonické dílo: Bůh klade základy země nad moře, symbol chaotických a ničivých vod, znamená omezenosti tvorů podmíněných nicotou a zlem. Stvořená skutečnost je zavěšena nad touto propastí a je to stvořitelské a prozřetelnostní Boží dílo zachovávat ji při bytí a při životě.

Podmínky pro vstup do chrámu

Z kosmického horizontu se perspektiva žalmisty redukuje na mikrokosmos Sión, *Hospodinovu horu*. A hle, jsme v druhém obraze žalmu (vv. 3-6).

Stojíme před jeruzalémským chrámem. Průvod věřících se obrací na strážce před svatou branou s dotazem o vstupu: *Kdo smí vystoupit na Hospodinovu horu, kdo smí stát na jeho svatém místě?* Kněží, jak se děje také v některém jiném biblickém textu, který badatelé nazývají

»liturgie vstupu« (srov. Ž 14; Iz 33,14-16; Mí 6, 6-8), odpovídají tak, že vyjmenují podmínky pro přístup ke společenství s Hospodinem v kultu. Nejedná se o normy ryze rituální, pozorovatelné zvenčí, i když jsou to morální příkazy podstatné pro praxi. Je to jako zpytování svědomí nebo úkon kajcnosti, který předchází liturgické slavení.

Požadavky, které kněží vyžadují, jsou tři. Především je třeba mít *nevinné ruce a čisté srdce*. »Ruce« a »srdce« připomínají konání a úmysl, tzn. **celá lidská bytost se musí radikálně orientovat na Boha a jeho zákon**. Druhý požadavek je *nebažit po marnosti* (v orig. »nepronášet lež«, pozn. překl.), což v biblické mluvě neodkazuje pouze na upřímnost,

ale především na **boj proti modloslužbě, což je klanění falešným idolům**, tedy »lži«. Zdůrazňuje se tak první příkázání Desatera, čistota náboženství a kultu. Konečně je tu třetí podmínka, která se týká vztahu k bližnímu: *kdo svému bližnímu křivě nepřisáhá*. Jak známo, v civilizaci, která

stává na mluveném slově, jakou byl antický Izrael, **nesmělo být slovo nástrojem klamu**, nýbrž právě naopak, bylo symbolem společenských vztahů inspirovaných spravedlností a odpovědností.

Vstup k setkání s Hospodinem

Tak se dostáváme k třetímu obraze, který nepřímou popisuje slavnostní vstup věřících do chrámu, aby se setkali s Hospodinem (vv. 7-10). Sugestivní hra zvolání, otázek a odpovědí představuje postupné zjevování Boha, osloveného třemi slavnostními tituly: *Král slávy, silný a mocný Hospodin, Hospodin udatný v boji*. Brány chrámu na Siónu jsou perzonifikovány a vyzvány, aby pozvedly své klen-

by a přijaly Hospodina, který se ujímá vlastnictví nad svým domem.

Triumfální scénář, popsáný v žalmu ve třetí části poetického obrazu, byl použit v křesťanské liturgii Východu i Západu jako připomínka jednak **vítězného vstupu Krista do podsvětí**, o kterém mluví 1. list apoštola Petra (srov. 3,19), jednak **slavného nanebevstoupení zmrtvýchvstalého Pána** (srov. Sk 1,9-10). Stejný žalm se totiž zpívá ve střídavých sborech byzantské liturgie o velikonoční noci, podobně jako byl používán v římské liturgii na závěr průvodu s palmami o druhé pašijové neděli. Slavnostní liturgie otevření Svaté brány během zahájení jubilejního roku nám umožnila oživit s nesmírným vnitřním dojetím stejné pocity, jaké prožívá žalmista, když překračuje práh antického chrámu na Siónu.

Příchod Hospodina zástupů

Poslední titul, *Hospodin zástupů* (v orig. »Hospodin vojsk« pozn. př.), nemá charakter vojenský, jak by se mohlo na první pohled zdát, i když nevylučuje odkaz na zástupy Izraelitů. Je naopak obdařen hodnotou kosmickou: Hospodin, který právě přichází vstříc lidstvu dovnitř do omezeného prostoru siónského chrámu, je Stvořitel, který má za své vojsko všechny nebeské hvězdy, všechna stvoření vesmíru, která ho poslouchají. V knize proroka Barucha čteme: *Hvězdy zazářily na vykázaných místech a jásaly. Zavolal je a odpověděly: »Zde jsme«; zazářily jásavě vstříc svému Stvořiteli.* (Bar 3,34-35)

Nekonečný Bůh, všemohoucí a věčný, se přizpůsobuje lidskému tvorů, přibližuje se k němu, aby se s ním setkal, naslouchal mu a vstoupil s ním do společenství. Liturgie je vyjádřením tohoto setkání ve víře, v rozhovoru a v lásce.

L'Osservatore Romano
21. června 2001
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla

Náboženství, které se zrodilo z tajemství spásného vtělení, je náboženstvím „setrvávání v hlubinách Božích“ a sdílení života Boha...

Duch svatý, který zkoumá hlubiny Boží (srov. 1 Kor 2,10), přivádí nás lidí mocí Kristovy oběti do těchto hlubin...

V Kristu už náboženství není snahou „hledat Boha, zdali by se ho snad nějak mohli dohmatat a nalézt ho“ (Sk 17,27), ale odpovědí víry Bohu, který se zjevuje...

Jan Pavel II., *Tertio millennio adveniente*

Pán a jeho žen

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích

Po době přípravy, usebranosti a modliteb nadešel čas, kdy je třeba přiložit ruku dílu. Nastává doba žní, doba namáhavé práce, která vyžaduje vytrvalost a trpělivost. Nenechej se už předem zaskočit myšlenkou na *břemeno dne i horka*⁽¹⁾ a na možnou únavu. Prorok Jeremiáš ti z vnuknutí Božího Duha odhaluje obraz, na jehož uskutečnění máš spolupracovat svým vytrvalým úsilím a trpělivým přičiněním. Konečným cílem a smyslem hlásání radostné zvěsti je rozjásaný Jeruzalém, v němž se mohou *všichni radovat a s rozkoší srkat ze zdroje jeho slávy*. Hospodina štědrost chystá všem jeho obyvatelům doslova *záplavu blaha*. Vtiskni si tento obraz hluboko do srdce, aby se opět *zaradovalo* i v době malomyslnosti a malátné únavy *a jako tráva vypučely tvé kosti* novou mladostí.

Pán rozesílá do širého okolí třicet šest dvojic, ale jak sám prohlašuje, je to málo. Tvá spolupráce začíná především tím, že se připojíš k modlitbám o další dělníky. Ale nejde o jakékoli dělníky. Námezdní pracovníci by tu nebyli k ničemu. Poslouchej Pána pozorně, abys pochopil, čím všim se musí jeho dělníci vyznačovat. Snad i proto je jich málo, že ne všichni mají tu odvahu a obětavost, aby přijali podmínky, které Hospodář představuje. Již z prvních slov Pánova poslání můžeš poznat paradox Božího království:

»*Posílám vás jako ovce mezi vlky.*« Ovce nemají proti síle a dravosti vlků jiné ochrany než včasný útěk. Ale Pán přesto svým ovcím ukládá, aby šly vlkům vstříc. Není to absurdní? Království pokoje se bude šířit nikoliv mocí, ale odzbrojující a podmaňující silou lásky, dobrotivosti a pokoje. Jeho poslové nemohou spoléhat na nic z toho, s čím tak rádi počítají lidé tohoto světa. Kristovy ovce mají za úkol přetvářet zvlčilý svět právě tím, čím zatím pohrdá a co pokládá jen za slabost a nemohoucnost.

»*Neberte si na cestu nic.*« Znamením vašeho postavení bude, že vyjdete za svým posláním jako ti nejchudší, nejobožejší, méněcenní. Právě ti, které svět podle svých měřítek a hodnot pokládá spíše za bláznů, mohou být přesvědčujícími hlasateli pravé moudrosti.

Neposílám vás do světa, abyste si ho podmanili, ale abyste mi *všechny národy získali za mé učedníky*⁽²⁾. Nebudete si tedy počínat jako dobyvatelé, kteří chtějí rozšířit

své panství a počítají přitom, že ukořistí něco ke svému obohacení. Naopak, posílám vás, abyste rozdávali z těch nejvzácnějších pokladů, které jsou vlastní Božímu království. Moje království je království *pokoje*, který musí především ovládnout mé posly tak, aby vyzařoval z každého vašeho pohledu, slova i skutku. Vaším úkolem je *připravovat mi cestu*⁽³⁾. Posílám vás proto *tam, kam já sám chci přijít*. Především z vaší podmaňující dobrotivosti musí být zřejmé, že se *přiblížilo Boží království*. *Běda vám, jestliže svým příkladem zavíráte před lidmi Boží království*, a mně tak *zabraňujete vstoupit*⁽⁴⁾. Když však narazíte na ty, kteří dar Božího pokoje nepřijmou pro tvrdost svého srdce, pak nejsou tohoto pokoje hodni a *pokoj se vrátí k vám*. Tam, kde vás nepřijmou, mne nepřijali a musí se nicméně jasně dovědět, že *Sodomě bude v onen den lehčeji než tomuto městu*.

Nežeňte se za úspěchem pro úspěch. Nejste přece prodavači, kteří chtějí udat své zboží za každou cenu, smlouvají a slevují s myšlenkou na svůj zisk. Laciné kompromisy a ústupky duchu doby a veřejnému mínění neslouží Božímu království. Boží království spočívá v úplné proměně života a nikoliv ve smíru a splynutí se světem. Proto se varujte toho, že byste usilovali o lacinou spokojenost a *přizpůsobovali se tomuto světu*⁽⁵⁾. Nekupujte si přízeň lidí, ale usilujte, aby se všichni *radovali v Bohu*⁽⁶⁾.

Opravdová radost pramení z *pokoje*, který je darem Boží lásky. Ukazujte všem moji dobrotu na tom, jak budete prokazovat služby lásky. Dar pokoje není určen pro privilegované. Vaše pozornost se v prvé řadě musí obrátit k těm nejpotřebnějším a nejobožejším, o které tento svět pečuje nejméně. Zanechte můj pokoj především těm, kteří trpí a strádají, služte s láskou potřebným, zarmouceným, nemocným, opuštěným. Ty navštěvujte, těšte, uzdravujte a očisťujte *a tak vyhánějte zlé duchy*. *Zadarmo jste dostali, zadarmo dejte!*⁽⁷⁾

Jak vyhovět takovým požadavkům? Vyprošuj vytrvale od Pána sobě i jeho apoštolům hlubokou víru v nekonečnou a všudypřítomnou moc toho, který vás posílá, a naprostou důvěru v pravdivost každého slova, které nám svěřil k hlásání. A neméně naléhavě pros o pokoru, která *neklade svou chloubu do ničeho jiného než do kříže našeho Pána Ježíše Krista*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 20,12; ⁽²⁾ srov. Mt 28,19; ⁽³⁾ srov. Mk 1,2;

⁽⁴⁾ srov. Mt 23,13; ⁽⁵⁾ srov. Řim 12,2;

⁽⁶⁾ srov. resp. žalm 66; ⁽⁷⁾ Mt 10,8

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 66,10-14c

Plesejte s Jeruzalémem, jásejte nad ním všichni, kdo ho milujete, radujte se s ním, radujte se všichni, kdo nad ním naříkáte, abyste sáli do sytosti z prsu, který utěšuje, abyste srkali s rozkoší ze zdroje jeho slávy.

Neboť tak praví Hospodin: „Hle, přiválím na něj blaho jako řeku, jako rozvodněný potok slávu národů. Jeho kojence ponosou na zádech a na klíně je budou laskat. Jako matka utěšuje svého syna, tak já vás potěším, v Jeruzalémě naleznete útěchu. Uvidíte to a vaše srdce se zaraduje, jako tráva vypučí vaše kosti. Hospodinova ruka se ukáže na jeho služebnících.“

2. čtení - Gal 6,14-18

Bratři! Ať je daleko ode mne, abych se chlubil něčím jiným než křížem našeho Pána Ježíše Krista, kterým je pro mne ukřižován svět a já světu. Vždyť ani obřízka nic není, ani neobřezanost, ale nové stvoření. A na všechny, kdo se v jednání budou řídit touto zásadou, ať přijde pokoj a milosrdenství, totiž na (pravé) Boží Izraelity. A pro budoucnost ať mě už nikdo (s těmi věcmi) neobtěžuje! Vždyť já na svém těle nosím znamení, že náležím Ježíšovi. Milost našeho Pána Ježíše Krista ať je s vámi, bratři! Amen.

Evangelium - Lk 10,1-12.17-20

Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát (učedníků), poslal je před sebou po dvou do všech měst a míst, kam chtěl sám přijít, a řekl jim: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. Jděte! Posílám vás jako ovce mezi vlky. Nechte měšec, ani mošnu, ani opánky. S nikým se cestou nepozdravujte. Když někde vejdete do domu, napřed řekněte: ‚Pokoj tomuto domu!‘ Bude-li tam člověk hodný pokoje, spočine na něm váš pokoj, jinak se vrátí k vám. V tom domě zůstaňte a jezte a pijte, co vám dají, protože dělník má právo na svou mzdu. Nepřecházejte z domu do domu! Když přijdete do některého města a nepřijmou vás tam, jezte, co vám předloží, uzdravujte tamější nemocné a říkejte jim: ‚Přiblížilo se k vám Boží království!‘ Když přijdete do některého města a nepřijmou vás, vyjděte do jeho ulic a řekněte: ‚I ten prach, který se nám ve vašem městě přichytil na nohou, vám tu stršásáme.‘“

Pokračování na str. 9

Stručné dějiny křesťanských misí v Číně

Dějiny křesťanství v Číně sahají svými kořeny do velmi dávných dob, což nikoho nesmí udивovat: to, co bylo od prvních století křesťanské éry známo, pokud jde o veliké východní území nazvané Čínská říše, byla skutečnost, že charakteristickou vlastností jeho obyvatel je hluboký náboženský cit a úcta vůči nejvyššímu Jsoucnu a současně synovská zbožnost prokazovaná předkům. Tyto prvky představovaly vstřícně body blízkosti a kontaktu s křesťanským náboženstvím. Po pádu západní římské říše a s rostoucím významem říše byzantské se někteří nositelé poselství evangelia obraceli spíše na Východ do Konstantinopole, která se stala centrem římské říše.

Necháme-li stranou legendu o kázání svatého Tomáše, která dnes již neobstojí, je naopak historicky prokázáno, že v roce 635 se křesťanství ve formě nestoriánství objevilo v hlavním městě Říše středu v provincii Šen, kde se nyní nachází město Peking. Kámen vytesaný v roce 781 dosvědčuje skutečnost této přítomnosti: nachází se na něm kříž, nad kterým je čínským písmem vytesáno: »Kámen dosvědčující, že v Číně bylo hlášáno skvělé náboženství, které přišlo z Velkého Zzinu«, tj. ze západního Středomoří. Následuje výčet velkých témat obsažených v »křesťanském krédu«.

Misionáři, takřka výlučně cizí mniši, byli na dvoře přijati s velkou úctou a v důsledku toho mohli hájit »dobrou novinu« i v nejzazších končinách Číny a zřizovat tak kostely a kláštery. S pomocí kulturních vzdělaných osob, převážně taoistů, byly přeloženy do čínštiny některé křesťanské knihy, které misionáři s sebou přinesli.

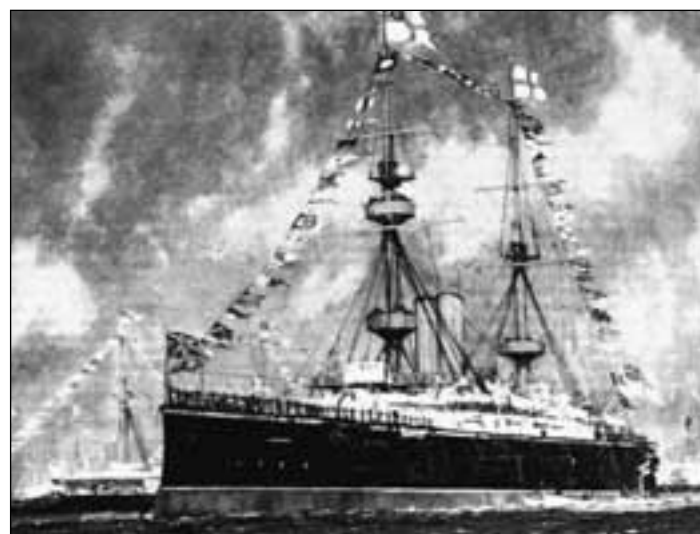
Události, které následovaly, měly za následek, že křesťanství bylo v Číně takřka totálně zničeno: dekret z roku 845 totiž předepsal buddhismus, importovaný

z Indie, a zakázal i nestoriánské křesťanství. Nicméně někteří z nestoriánských křesťanů odešli ze severu směrem na jih, takže bylo možné, že Marko Polo při svých cestách od r. 1275 do r. 1292 našel některé z nich jak na severu této nesmírné říše, tak v centru i na jihu.

Když se začala šířit mongolská říše, které se rozpínala určitou dobu od Číny až do Dalmácie a k Adriatickému moři, katolická církev obrátila svou pozornost k tomuto národu veliké říše: tak se stalo, že papež Inocenc IV. pojal plán navázat kontakt s Mongoly, veden samozřejmě touhou přivést je ke křesťanství, ale také zájmem získat je za spojence v křížových výpravách proti muslimům, aby je mohl atakovat z týlu.

V roce 1245 tedy papež poslal jako papežského legáta na mongolský dvůr jednoho z prvních druhů sv. Františka z Assisi: Bratr Giovanni da Pia di Carpine byl první cestovatel, kterému se podařilo dorazit na Dálný východ pozemní cestou. Jeho mise však nepřinesla žádné výsledky, podobně jako mise francouzského dominikána Andrea Lonjumeau, kterého vyslal do Mongolska v roce 1249 francouzský král sv. Ludvík, nebo

Velká vzdálenost Číny od křesťanských území ztěžovala misionářům jejich misijní působení

mise vlámského minority Guglielma da Rukruk, který odjel do Mongolska r. 1253 a vrátil se po dvou letech.

Zásluha na zahájení první katolické mise v Říši středu patří italskému františkánovi Giovannimu da Montecorvino, který přibyl námořní cestou do Číny a podařilo se mu dorazit až do dnešního Pekingu v roce 1294.

V prvních letech svého pobytu udělil tento neohrožený misionář několik tisíc křtů a vybudoval tři chrámy na území hlavního města. Na počátku 14. století bylo do Číny posláno několik františkánských misionářů, mezi nimi i biskupů, aby zajistili biskupské svěcení Giovannimu da Montecorvino a biskupské nástupnictví v této zemi; nicméně v polovině století misijní horlivost polevila. Je to pochopitelné, když vezmeme v úvahu působení různých faktorů, jako velkou vzdálenost, která tuto říši odděluje od křesťanských zemí; velké kulturní rozdíly mezi obyvateli těchto zeměpisných oblastí a obtíže v komunikaci, ať pro rozdílnost jazykovou, nebo kulturní.

Jak napsal jeden slavný znalec Číny, ve XIV. století žilo v Číně kolem 30 000 katolíků,

Práce misionářů je v Číně nesmírně obtížná, což je dáno především velkými kulturními rozdíly mezi obyvateli těchto zeměpisných oblastí a také obtížemi při komunikaci.

ale to z velké části nebyli Číňané. Dějiny křesťanství v Číně v prvopočátcích a ve středověku »nejsou dějinami křesťanské Číny, ale dějinami křesťanů žijících v Číně« (P. D'Elia Čína. In Katolická encyklopedie, Vatikán 1949).

Nový a významný rozvoj katolických misí a křesťanství v Číně, v tomto velkém a vznešeném národě, měl svůj počátek v XVI. stol. především díky Ignáci z Loyoly a jeho misijnímu úsilí, jaké svěřil Tovaryšstvu Ježíšovu, které založil.

V první linii tohoto úsilí stál sv. František Xaverský, kterého Ignác poslal na Východ v roce 1549. Projektantem mise na Dálném východě a její výjimečnou hlavou byl dobře známý Alexander Valignano, jejím realizátorem byl především inteligentní a zbožný Matteo Ricci. Oba totiž díky vysokým intelektuálním a vědeckým kvalitám, ale zvláště svému řeholnímu duchu zformovanému podle Krista, Boha, který se stal člověkem, a proto nám podobným ve všem kromě hříchu, dokázali se přizpůsobit obyčejům, mravům a mentalitě Číňanů, a tak se jim podařilo zasadit trvale křesťanství v této nemírné zemi.

Předchůdce Mattea Ricciho

Nebylo by spravedlivé vůči dějinám misí v Číně, kdybychom

nepřipomenuli předchůdce Mattea Ricciho, Michala Ruggieriho, jezuita z Puglie. Když tento jezuita přišel do Číny a do Makkaa v roce 1579, dal se ihned do studia čínštiny, a to bez knih a s učiteli, kterým nerozuměl: bude to právě on, kdo uvede a doprovodí Ricciho při jeho prvních krocích v Číně. Kromě Ruggiera a Ricciho zde byla početná skupina jiných misionářů, kteří vytrvale, leč marně klepali na čínské brány: bylo to 25 jezuitů, 22 františkánů, 2 augustiniáni a jeden dominikán.

Ruggieri a Ricci se prozřetelně usadili ve městě Šiju Hing, sídle místokrále v provincii Kwantung. Když byl Ruggieri poslán Valignanem do Říma, aby připravil papežské vyslance k čínskému císaři, Ricci pokračoval ve svém pobytu v Číně a v letech 1583–1601 založil pět rezidencí od jihu až po sever, až k Nankinu a Pekingu, kam vstoupil v roce 1601, aby zde zůstal až do své smrti v roce 1610.

Na celém čínském území nenašel žádného katolíka, ani žádného vzdáleného potomka oněch pokřtěných od františkánů ve XIV. století. Když umíral, zanechal jich po sobě 2500, o které pečovalo 16 misionářů, z nichž polovina byli Číňané.

Počátkem poslední dekády 16. století byli vysláni do Číny různí katoličtí misionáři: byli vybíráni s velkou pečlivostí, aby kromě ducha víry a lásky měli velký kulturní rozhled a byli odborníky v různých oblastech vědy, zvláště v astronomii a v matematice. Bylo to právě díky těmto znalostem, které misionáři osvědčili před vědychtivými Číňany, že mohli navázat trvalé vztahy prospěšné vědecké spolupráce zvláště na poli astronomie a při úpravách kalendáře, který byl pro Číňany politickým nástrojem vysoké hodnoty. Tyto vztahy pomohly otevřít mnohé brány, nakonec brány samotného císařského dvora, a tím vzbudit zájem různých významných osob.

Mnoho misionářů i věřících laiků bylo zabito, mnoho kostelů zbořeno

Náboženský život a duch evangelia

Kvalita náboženského života těchto misionářů přivedla mnoho vysoce postavených osob k tomu, že pocítily potřebu lépe poznat ducha evangelia, který misionáře oživoval, aby tak byli poučeni o zásadách křesťanského života: to byl způsob, jak respektovat charakteristické kulturní obyčeje a způsob myšlení Číňanů. Na přelomu XVI. a XVII. století bylo nemálo těch, kteří po náležité přípravě požádali o křest a stali se horlivými křesťany, přičemž si se správnou hrdostí zachovali svou čínskou identitu a kulturu.

Na křesťanství se v tomto období nahlíželo jako na skutečnost, která není v rozporu se staršími tradičními hodnotami čínského národa, která je naopak obohacuje o nové světlo a novou dimenzi.

Díky velmi dobrým vztahům mezi některými misionáři a samotným císařem K'ang Hsi a díky jejich službám, které pomohly upevnit mír mezi ruským carem a »synem nebes«, tj. císařem, vydala hlava říše v roce 1692 první

dekret o náboženské svobodě, díky kterému všichni poddaní mohli přistoupit ke křesťanské víře a všichni misionáři ji mohli hlásat v jeho široké říši.

V důsledku misijní aktivity se šíření evangelia velmi rozvinulo a mnoho Číňanů, které oslovilo Kristovo světlo, žádalo, aby mohli přijmout křest.

Bohužel obtížná otázka »čínských obřadů«, která povstala v posledních desetiletích mezi příslušníky velkých řádů přítomných tehdy v Číně, měla za následek zhoršení situace. Způsob, jakým byla řešena, značně iritoval císaře a ten připravil pronásledování.

Pronásledování začalo pod silným vlivem blízkého Japonska otevřeným i skrytým způsobem v postupných vlnách od první dekády XVII. století a pokračovalo až do poloviny XIX. století. Mnoho misionářů i věřících laiků bylo zabito, mnoho kostelů zbořeno. Bylo to právě 15. ledna 1648, kdy Tataři Mančů vtrhli do oblasti Fuijan a jako nepřátelé křesťanského náboženství zavraždili sv. Františka Fernandez de Capillas, dominikánského kněze. Byl nejdříve vězněn a mučen a nakonec sťat, když se spolu s ostatními modlil bolestný růženec.

(Dokončení příště)

Misionáři byli mučeni a zabíjeni krutě a nelítostně

Kristova láska ve vězení

Vyprávění vietnamského kardinála

Dodnes nosí kolem krku elektrokabel s vlastnoručně vyřezaným dřevěným křížem. Co se skrývá za křížem kardinála Fracoise Xaviera Ngyen Van Thuanse, je třináct let vězení bez soudu a bez rozsudku. Jako saigonský arcibiskup byl 1975 při převzetí moci komunisty zatčen. Protože prožil tolik nespravedlnosti, jmenoval ho papež Jan Pavel II. prezidentem Papežské rady pro spravedlnost a mír. Toto je záznam jeho přednášky:

»Byl jste více než 13 let ve vězení bez soudu a bez rozsudku. Protože jste prožil tolik nespravedlností, musíte jít nyní do Rady pro spravedlnost. Přicházíte ze země, která trpěla 30 let válkou. Musíte nyní jít do Rady pro mír.« Tak mi Svätý otec vysvětlil, proč mi Svätý otec svěřil tuto Radu.

Ve skutečnosti byla ve Vietnamu válka celé 20. století. Experti se domnívají, že objem výbušnin, které byly použity ve Vietnamu, odpovídá objemu bomb druhé světové války.

Z třinácti a půl roku vězení jsem prožil devět let na samotce. Byl jsem sám, bez přátel. Když jsem byl v koncentračním táboře, museli jsme pracovat na poli. Ale aspoň jsme se mohli těšit z přírody a byli jsme mezi přáteli. Mohli jsme hovořit a zpívat.

Nesměl jsem přijímat návštěvy. Všichni ostatní měli nárok na jednu návštěvu v měsíci. Jen já ne. Ale aspoň mi mohli druzí předávat novinky zvenčí. Když jsem pak byl devět let na samotce, znamenalo to, že jsem nedostával žádné zprávy. Byl to pro mne očistec. Neslyšel jsem nic o své rodině. Někdy jsem si myslel, že se zblázním. Je to skutečnost, nebo hrůzný sen? Mohl jsem cítit vibrace na stěně. Lidé se bavili. Ale já jsem nemohl porozumět, co říkají. Pokoušel jsem se počítat dni, abych věděl, kdy jsou Vánoce a Velikonoce. Někdy jsem byl o několik týdnů vedle, ale stále jsem to zkoušel. Na počátku mého zajetí jsem žil s jinými lidmi, ale pak měli strach z mého vlivu na druhé, a tak mě strčili na samotku. Pokoušeli se takovým

způsobem zabránit, aby se nikdo nedověděl, kde jsem. Jinak by totiž přišli reportéři a obtěžovali by vládu.

Pro okolní svět jsem byl mrtvý. Svätý otec Pavel VI. vznesl dotaz k vietnamské vládě, zda jsem naživu. Odpověděli, že ano. Ale lidé se divili, proč nemohou znát moji adresu, jestliže skutečně ještě žiji. A tak za mě začali sloužit zádušní mše. Zde můžeme vidět účinek zádušních mší: jsem zaopatřen na mnoho let.

Dobře, to je tedy důvod, proč jsem se ocitl na samotce. Je to určitý druh psychického týrání. Tu a tam se mě ptají, zda jsem byl také bit. Ne, nebili mě. Ale samotka je určitý druh násilí. Někdy jsem si myslel, že se zblázním. Někdy jsem byl v místnosti bez oken. Jen stěny. Nechali mě deset dní v úplné temnotě. To jsem poznal, jak slábne můj zrak.

Jednou jsem zpozoroval ve zdi malou díru. Přitiskl jsem nos zcela blízko, abych se mohl nadýchat. Když začaly deště, našli dovnitř hadi a žáby, aby u mne zůstali, než přejdou deště. Byl jsem na samotce, ale byl jsem dobrým ekologem.

Moji strážci

Když mě vystavili tomuto mentálnímu týrání, dali jedné skupině strážců za úkol, aby mě pozorovala. Byli to mladí lidé. Pokusil jsem se je milovat a dát se s nimi do řeči. Vyprávěl jsem jim, jak jsem byl jako student v Římě, o svých cestách do Ameriky, Kanady, Japonska a Rakouska. To vzbudilo jejich zvědavost. Nacházeli se v uzavřené zemi.

Politická propaganda mluvila o Vietnamu jako o nejlepší zemi na světě, jako o ráji. Moji strážci mi začali klást otázky a já jsem odpovídal. Pomalu jsme se spřátelili. Já jsem je učil anglicky a francouzsky a oni mi přinesli knihu, abych se mohl učit rusky. Jednoho dne mi řekli: »Dostali jsme za úkol tě hlídat, šéf nám řekl, že musíme střežit obzvláště nebezpečného biskupa a budeme vždy po dvou týdnech vyměněni, abychom se nenakazili jeho myšlenkami.« Šéf je pak po dvou týdnech kontroloval a zkoušel jejich vývoj. Po dvou týdnech je poslal zpět a řekl jim: »Už vás nevyměním. Zůstanete tam tak dlouho, dokud on bude ve vězení. Kdybych vás každé dva týdny vystřídal, nakazil by mi ten nebezpečný biskup všechny strážné.«

Musel jsem jít na samotku s holýma rukama. Nesměl jsem si nic vzít. Příští den mi dovolili napsat dopis, abych mohl požádat přátele o oděv, kartáček a pastu na zuby a podobně. Na první řádek jsem napsal: »Pošlete mi, prosím, můj lék proti bolesti žaludku.« Oni pochopili. Poslali mi sklenici s nápisem: Léč proti žaludečním bolestem. Vedoucí věznice si mě zavolal: »Máte žaludeční bolesti?« »Ano.« »Potřebujete lék?« »Ano.« A tak jsem měl každé ráno svůj lék. Byla to moje veliká radost, protože se jednalo o mešní víno. Od té doby jsem slavil mši svatou se třemi kapkami vína a jednou kapkou vody v dlani. Mimo to mi moji přátelé poslali malou sklenici s hostiemi. Byly to nejkrásnější mše mého života. Když jsem

byl ještě zároveň s jinými vězni v koncentračním táboře, spali jsme spolu s 50 lidmi na jedné společné posteli ze dřeva, hlava na hlavě a nohy trčely ven. Každý měl pro sebe 50 cm. V noci jsem čekal a scházel se s pěti jinými katolíky. Když byla tma, začali jsme mši svatou a já jsem jim podal svaté přijímání. Z krabiček od cigaret jsme udělali obálky a v nich jsme přechovávali Nejsvětější svátost. Každý pátek se vězni scházeli a vedoucí vězení se nám pokoušel vymývat mozek. Vyprávěli nám o ústavě. Ale byly i přestávky, během kterých moji přátelé roznášeli obálky s Eucharistií jiným skupinám po padesáti. Tak měli vězni každý den Nejsvětější svátost u sebe. Pracovali jsme na různých místech, ale každá skupina věděla, že Ježíš je uprostřed nich. Každý večer se modlili.

Lepší život

Mezi katolíky ve vězení docházelo ke změně života, to znamená, že mezi nimi vznikalo společenství. Byli jsme hladoví a všechno nám scházelo, a tak rostl velký egoismus. Dostávali jsme jen rýži a zeleninu, jen listy bez kořenů, uvařené v horké vodě s trochou soli. A o této stravě jsme museli pracovat. Ale katolíci začali být laskavější a méně sobečtí. A tak se nekatolíci ptali na jejich náboženství a oni začali pracovat jako dobří katechisté. Těžko si představit, jak Bůh umí proměnit vězení na školu katechismu. A tito katolíčtí laici pak jiné pokřtili a stali se jejich kmotry. Bylo to fascinující. Bylo to velmi tvrdé, ale celá atmosféra se změnila. Tolik k životu v táboře.

Kristova závěť

Nyní bych chtěl hovořit o procesu smíření. Potřeboval jsem směrnic, podle kterých bych se měl řídit ve svém životě. Lidé se mě často ptají: »Neměl jste radost, že máte ve vězení tolik času k modlitbě?« Na to obvykle odpovídám: »Když se rádi

modlíte, běžte sami někdy do vězení. Když má člověk hlad a když se nervový systém hroutí, není možno se modlit.«

Pro jeden »Zdrávas« jsem potřeboval půl hodiny a nemohl jsem jej přivést do konce. Myslel jsem, že bych mohl rozjímat. Je to velmi tvrdé pro kněze, který se rád modlí, a nemůže se modlit. Tak jsem si řekl: Je tu jedno téma k modlitbě a meditaci: Žij Kristovu závěť. A Kristova závěť zní: »Milujte se navzájem, jako já jsem miloval vás.« Tak jsem žil celý den Kristovu závěť. Bylo to to jediné, o čem jsem meditoval: »Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás.« Tak prosí Kristus Otce o jednotu pro nás, protože věděl, jak to bude těžké.

Když v církvi, ve farnosti, ve společenství, ve skupině máme jednotu, pak můžeme všechno. Ale někdy trávíme mnoho času tím, že řešíme vnitřní problémy, místo abychom odporovali vnějším nepřítelům.

Měl jsem jediné meditační téma: žít Kristovu závěť. Věděl jsem, že musím milovat své strážce, protože to byli moji nepřátelé. Pomalu se stávali mými přáteli.

Milovali jsme se navzájem. Často se mě ptali: »Pane Van Thuane, máte nás rád?« A já jsem odpovídal: »Miluji vás. Jsem zde již několik let a vy víte, že vás miluji.« Oni na to říkali: »To je pravda, ale to není možné. Nerozumíme, jak je možno milovat své nepřátele. Strčili jsme vás na více než deset let do vězení bez přelíčení a bez rozsudku. A vy nás teď milujete?« »Ano, já vás miluji.« »Vy nás milujete? A když budete volný, nepošlete svoje přívržence, aby zapálili naše domy a zabili naše ženy a děti?« »Ne. Miluji vás, i kdybyste mě chtěli zabít, budu vás nadále milovat.« »Ale proč?« »Protože Kristus mě naučil, abych vás miloval. Když vás nemiluji, nezasloužím si, abych se jmenoval křesťan. Křesťané musí žít tak, jak žil Kristus.«

Biskupský kříž

Některým z vás jsem možná ukázal malou památku, můj biskupský kříž. Jednoho dne jsem musel řezat dřevo, protože jsme museli pracovat uvnitř kvůli deštům. Když jsem byl se svým strážcem sám, prosil jsem o dovolení, abych si mohl zhotovit

z kousku dřeva kříž. Odpověděl mi: »Ty víš, že je to zakázané. Když to uděláš, potrestají i mne.« »Ale ty jsi přece můj přítel,« řekl jsem. »Ty mi přece nemůžeš odmítnout moji prosbu. Zavři oči a nech mě pracovat.« Nemohl nic říct. Šel pryč a nechal mě na chvíli o samotě. Uřezal jsem si kousek dřeva ve tvaru kříže a schoval jsem ho do mýdla. Naše cely byly denně kontrolovány. Pokaždé se mě ptali: »Co je to?«, na což jsem odpověděl: »To je kousek mýdla na mytí.« Ale mýdla neubývalo. Když jsem se dostal na svobodu, orámoval jsem tento kříž kovem.

Toto černé dřevo je z vězení. Je to můj biskupský kříž. Děkuji za to »komplotu« mých strážců. Jejich povinností bylo zakázat mi to, ale oni mi to dovolili.

Odpuštění je proces, nikoliv soudní proces, nýbrž proces, který přichází od Boha. Svätý otec jednou řekl: »Mír se narodil v srdci a mír v srdci umírá.«

Jindy jsem prosil strážce o kus elektrokáblu. Zeptal se mě: »Chceš se tím zabít?« »Ne, křesťané nepáchají sebevraždu.« »A co s tím chceš udělat?« »Rád

bych si udělal řetěz na krk, na kterém budu nosit svůj kříž, až budu na svobodě.« »Ale jak si můžeš dělat z kabelu řetěz?« »Jistě to jde, ukážu ti, jak se to dělá.« »Je to proti předpisům. Je to pro nás oba nebezpečné. Mohu se dostat do vězení jako ty.« Ale po několika dnech se vrátil a vysvětlil mi: »Ty jsi dobrý přítel. Já nemohu odmítnout tvoji prosbu. Zítřka v noci mám hlídku. Svého kamaráda jsem poslal do Hanoje. Budu sám a přinesu ti kabel. Musíme být hotovi za čtyři hodiny, pak se můj kamarád vrátí a mohl by nás prozradit.« Nedůvěřovali si navzájem. Mně důvěřovali více než sobě navzájem. Potom mi pomohl kabel rozřezat a během čtyř hodin jsme zhotovili řetěz, na kterém dnes visí můj biskupský kříž. Je to drát z mého vězení. Nosím ho stále, protože pro mne znamená mnoho.

Pokoj nevzniká násilím a válkou. Pokoj může nastat ve světě jen skrze pravou lásku, odpuštění a smíření. A to je práce, pro kterou se nyní angažuji.

Leben 98

Rodí se homosexuálové jako takoví?

V současné době se setkáváme se dvěma zjednodušenými a zkreslenými pohledy na vznik homosexuality u člověka. První z nich tvrdí, že homosexualita je vrozená a dědičná; druhý pokládá homosexualitu za prostou volbu v životě člověka.

Zdá se, že naše společnost již téměř uvěřila jednomu mýtu – totiž, že se homosexuálové jako takoví narodí. Argumentace, že homosexualita je biologicky podmíněna, vychází ze 3 okruhů prací, které to mají údajně dokazovat: 1) studie na dvojčatech, 2) studie genových vazeb a 3) studie mozku zemřelých homosexuálů. Podívejme se zcela ve zkratce, k čemu tyto studie publikované v 90. letech skutečně dospěly.

Studie na dvojčatech

Ze studie na jednovaječných dvojčatech (práce Baileye a Pirlarda z roku 1991) víme, že i při zcela identických genech (a také

stejných podmínkách v děloze a v rodině) existuje stále více než 50% pravděpodobnost, že když jedno dvojčete je homosexuál, druhé dvojčete homosexuálem nebude. Celá studie je navíc zatížena jednou velmi zásadní metodologickou chybou, a to způsobem získání vzorku populace do studie pomocí homosexuálního časopisu. Za takových okolností je vysoce pravděpodobné tzv. ovlivnění vzorku pro studii (selection bias). Některé další výsledky této studie spíše ukazují na velký význam rodinných faktorů než genů pro vznik homosexuální orientace. Dva vědci z Columbia University,

William Byne a Bruce Parsons, ve svém rozsáhlém souborném pojednání na téma vzniku sexuální orientace u člověka píší: „Co je nejvíce zajímavé na studiích na dvojčatech, je velký podíl jednovaječných dvojčat, která byla diskordantní (nesouhlasná) pro výskyt homosexuality, a to přes skutečnost, že sdílela nejen svoje geny, ale také prenatální a rodinné prostředí. Velký podíl nesouhlasných párů zdůrazňuje naši neznalost faktorů, které zde působí, a způsobu, jak se vzájemně ovlivňují při vývoji sexuální orientace.“ (Archives of General Psychiatry 50, 1993, s. 228-239).

Studie genových vazeb

V roce 1993 při zkoumání genetického materiálu u 40 párů homosexuálních bratrů prokázal Dean Hamer ve své laboratoři genovou vazbu mezi homosexuální orientací a chromosomálními variantami na konci dlouhého raménka X chromosomu (tzv. oblast Xq28). Tento nálezný byl médií označen jako „objev genu pro homosexualitu“. Za 8 let dalšího výzkumu nebyl tento výsledek potvrzen v žádné jiné laboratoři na světě. V roce 1999 George Rice a spolupracovníci z University of Western Ontario publikovali v časopisu Science práci, kde provedli analýzu 52 párů homosexuálních bratrů. Jejich studie neprokázala žádnou vazbu homosexuality na

Pokračování na str. 8

RODÍ SE HOMOSEXUÁLOVÉ JAKO TAKOVÍ?

Pokračování ze str. 7
oblast Xq28 v chromosomu X (Science 284, 1999, s. 665-667). Zajímavé je také zjištění, že v roce 1995 prozkoumával výsledky Hamerovy studie Úřad pro integritu výzkumu při Ministerstvu zdraví a humánních služeb v USA, protože existovaly závažné pochybnosti ohledně regulérnosti výzkumu. (NIH's „Gay Gen“ Study Questioned, Science 268, 1995, s. 1841).

Homosexuální mozek?

Stejně problematická je i Le-Vayova studie z roku 1991, která měla prokázat, že tzv. INAH-3 jádro předního hypothalamu je u homosexuálních mužů menší při srovnání se vzorky od heterosexuálních mužů. Studie má několik zásadních problémů, které ji stavějí do velice pochybného světla. Především definice homosexuálů a heterosexuálů je ve studii značně nejasná a také neověřitelná, protože v průběhu výzkumu byli již účastníci mrtví. Dále vůbec není pravda, že všichni homosexuální muži měli menší INAH-3 centra při srovnání se všemi heterosexuálními muži, jak to interpretovala média. Skutečnost byla taková, že 3 z 19 homosexuálů měli větší INAH-3, než byl průměr ze vzorků „heterosexuálů“, a naopak 3 ze 16 „heterosexuálních“ mužů tak, jak si je určil Le-Vay, měli menší INAH-3, než byl průměr u homosexuálů v této studii. A konečně spoléhat na výsledky studii mozku lidí, kteří zemřeli na AIDS, přináší závažné problémy v interpretaci z důvodu snížených hladin testosteronu v krvi v terminálních stádiích této nemoci. Snížené hladiny testosteronu mohou totiž ovlivnit velikost sexuálně dimorfních center v hypothalamu.

Přes všechny pokusy některých vědců dokázat hypotézu o biologické podmíněnosti homosexuality dnes neexistují údaje, které by nás opravňovaly tvrdit,

že homosexuální orientace je dědičná nebo vrozená a že homosexuálové se již „takto narodí“.

Vznik homosexuality – komplexní mozaika faktorů

Téměř každé složité chování člověka má určitý biologický základ a je také do určité míry ovlivněno určitou dědičnou dispozicí. Pro vývoj určitého typu chování u člověka však hrají značnou úlohu ještě další faktory jako rodinné prostředí, psychologické vlivy, kulturní a společenské klima a jiné. Nikdo se nerodí hudebníkem, i když je známo, že význam dědičných vloh pro hudební nadání je nesporný. O tom, zda někdo bude slavným hudebníkem, rozhoduje mnoho dalších faktorů – rodinné zázemí, výchova a příležitosti. I když dnes víme, že sklon k alkoholismu má rovněž svou dědičnou složku (mimořádně je odhadována až na 60%), nikdo netvrdí, že alkoholic se již takto narodí. O tom, že se někdo stane či nestane alkoholikem, rozhoduje kromě určitého dědičného sklonu mnoho dalších vlivů prostředí, ve kterém člověk žije.

Sexuální chování člověka je nesporně velice komplexní záležitost. O tom, zda někdo bude homosexuálem či nikoliv, rozhoduje nejen určitá dědičná dispozice (která je strážlivě odhadována na 25 procent), ale také mnoho dalších psychologických, kul-

turních a společenských činitelů. O uplatnění genetické dispozice rozhodují např. vztahy v rodině (negativní vztah k otci), odmítnutí vrstevníků, pohlavní zneužívání v dětství, svedení na tuto cestu v časném věku a zřejmě mnoho dalších vlivů. To však jen dokazuje, že vznik homosexuality není tak jednoduchý a přímochárý, jak to někteří odborníci dnes líčí, když prohlašují, že se homosexuálové již takto narodí.

Změna je možná

V roce 1992 vznikla ve Spojených státech odborná společnost National Association for Research and Therapy of Homosexuality – NARTH (Národní společnost pro výzkum a terapii homosexuality) jako reakce na pokusy Americké psychiatrické společnosti prohlásit léčbu homosexuality za porušení odborného postupu v psychiatrii, a to dokonce i v těch případech, kdy je to na vyslovenou žádost klienta. Pod vedením Dr. J. Nicolosiho zveřejnila společnost NARTH v roce 1997 rozsáhlou studii s názvem „NARTH's 1997 Survey on Change“, která ukazuje na poměrně vysokou úspěšnost tzv. reparativní terapie u mužské homosexuality. Tento výzkum zahrnuje možnosti ovlivnění a změny sexuální orientace u značné části zkoumané populace. Další podrobnosti lze najít na webové

stránce společnosti NARTH – <http://www.narth.com>.

Svědectví mnoha bývalých homosexuálů (ex-gayů) na celém světě dokazují, že změna je v mnoha případech možná, i když je někdy obtížná. Tento životní styl je často hluboce zafixován v myšlení i v mozku člověka. Lidé, kteří se cítí zotročeni tímto způsobem života, vyžadují často dlouhodobou pastorační péči.

Homosexuální životní styl není bez rizika

Je třeba dále říct, že homosexuální životní styl (zejména u mužů) ohrožuje zdraví člověka mnohočetným způsobem. Promiskuita v homosexuálních vztazích, která výrazně převyšuje promiskuitu v heterosexuálních vztazích, a anální sex značně zvyšují riziko výskytu mnoha infekčních i neinfekčních onemocnění (např. rakovina řitního otvoru). Na velkých vzorcích populace je prokázáno, že tento životní styl představuje značné zdravotní riziko pro člověka a nepříznivě ovlivňuje průměrnou délku života u homosexuálů. Tyto informace, stejně jako kritický pohled na studie ve věci biologické podmíněnosti homosexuality, značně zpochybňují dnes mediálně šířený názor, že homosexualita je prostá a neškodná varianta lidského chování.

V tomto kontextu jsou také velmi zajímavé okolnosti, za kterých byla tato entita v roce 1973 vyškrtána ze seznamu diagnóz DSM. K tomuto kroku nedošlo na základě vědeckého konsensu, nýbrž pod nátlakem homosexuálních aktivistů. Další podrobnosti s četnými literárními odkazy je možno najít na webové stránce: <http://www.homosexualita.cz> (článek: Homosexualita: normální varianta lidského chování?).

MUDr. Štěpán Rucki, CSc.

Autor je předsedou Sdružení křesťanských zdravotníků v ČR a přednáší etickou výchovu na Ostravské univerzitě

»Kristus ano – církev ne«

Zamyšlení nad situací církve

Jsou si ještě dnešní věřící vědomi, že seslání Ducha svatého apoštolům o Letnicích ve znamení bouřlivého větru a ohnivých jazyků bylo ustavujícím dnem Kristem založené církve? O Letnicích začalo oficiálně to dílo, které Kristus uskutečnil svou smrtí na kříži. Tak se Duch svatý stal »duší Církve« (Pius XII., Mystici Corporis), jejím životním principem. Tak jako tělo nemůže žít bez duše, tak nemůže žít církev bez Ducha svatého. Právem tedy můžeme říci, že církev je »duchovního« původu, že má božský původ.

To nesmíme nikdy ztrácet z očí, především dnes ne, kdy se většina dívá na církev jen z její lidské, chybující stránky. Protože božský původ církve upadl hluboce do zapomenutí, stala se církev natolik provokativním pojmem, že v mnoha hlavách se zabydlelo heslo **Kristus ano, církev ne**, heslo, které zcela přehlíží náboženskou skutečnost.

»Tak jsem potkal Boha«

Jak vypadá náboženská skutečnost kolem církve, osvětlíme si nejprve na základě svědectví Helmuta Launa, původně nekatolika a bezvěrce, který zemřel v roce 1981. Jeho obrácení následovalo po těžkém úrazu na motorce během operační narkózy na základě vidění, kterého se mu dostalo. Své nadpřirozené zážitky popsal v knize *Tak jsem potkal Boha*, která byla publikována krátce po jeho smrti. V průběhu svého pozdějšího života měl další vidění o velikosti církve. V uvedené knize píše:

»Viděl jsem římskokatolickou církev, která je ve své plné skutečnosti pravou, Kristem založenou a chtěnou Boží církví. Všechno to, co jsem již o ní věřil a skrze svou konverzi potvrdil, jevílo se mi jako stín proti této nové jistotě a zářící jasnosti. Musím použít mnoha slov, abych vyjádřil, co mi bylo zjeveno

v jediném okamžiku: sám Kristus je hlavou, duší církve a církev je proto svým vnitřním bytím světlo, které svítí v temnotách. Je bez poskvrny, nevýslovně vznešená Kristova Nevěsta. Každá duše bude na věčnosti nazírat tuto pravdu, která je pro jedny hrůzou, pro druhé hlubokou blažeností. To, co církev autenticky říká sama o sobě, je božská pravda, kterou je možno za tohoto života přijmout jedině vírou, a je možno to formulovat jen ubohými slovy, která se však až na onom světě zjeví v dokonalé skutečnosti a názornosti.

Nejpevnější jistota, která se tehdy vtiskla do mé duše jako pečeť, bylo mystérium Una Sancta Catholica – tajemství římskokatolické církve jako pravé církve Kristovy... Skrze všechno, co jsem až dosud prožil, bylo mi, jako by se moje oči pro tuto pravdu ještě neotevřely. Nyní jsem viděl církev v tak zářícím světle.

Všechno na této církvi i v ní je ‚Duch a Život‘, jsou zde mrtvé údy, které k ní patří jen zdánlivě, ve skutečnosti jsou ‚mimo‘. Přesto platí: »Mimo církve není spásy.« Všechno, co církev o tom učí, je pravda a každý člověk, který hledá pravdu bez předpokladů a s plnou vážností, ji naleznе. Zažije, jak hluboce je příslušnost k církvi pro člověka nezbytná ke spáse, jak ale sám Bůh svobodně a zcela nezávisle rozhoduje o každé duši.

Co mě však krajně rozrušilo a dalo vytrysknout mým slzám, byl pohled na můj vlastní stav a na

stav tak mnoha lidí, početných jako písek na mořském břehu, kteří pravdu neberou vážně a nehledají ji celým srdcem, a tak ji zaviněně nenalezají. Četní jsou také ti, kteří mají to štěstí, že byli katolicky pokřtěni a vychováni. Mají tedy ‚perlu‘ ve svých rukou, ale nechávají ji nedbale vypadnout a ztrácejí ji! Všechno, co jsem před svou konverzí četl o Una Sancta, bylo vcelku pravda, ale přesto jen jako stín, měřeno podle nadpozemské a oslňující krásy. Až ona na onom světě bude skutečně triumfující církví, viditelnou pro každou duchovní duši. Muselo by se najít tisíce slov, aby bylo možno popsat fenomén Kristovy církve, i když ji pojmem na onom světě jediným pohledem v úplné skutečnosti, přemožení Boží moudrostí a dobrotou. Ano, je opravdu nevýslovně vznešená, jak to vyjádřil nespočet světců. To může znít vzhledem k plevelu mezi Boží pšenicí (Mt 13,24), vzhledem k lidským slabostem a hříchům v církvi nadneseně, ale každá duše, jakmile přejde z časnosti do věčnosti, pozná, že tato slova jsou ještě ubohá ve srovnání s tím, čím církev sice tajemně a skrytě, a přece skutečně je.« (str. 100-104)

Když uvažujeme o dnešní situaci a vztahu lidí k církvi, můžeme rozpoznat dvě skupiny lidí: kritiky církve s jejich nohsledy a skutečně věřící.

Kritikové církve

Zvláštní známkou dnešních kritiků církve je, že za široké podpory médií a v tónech kousavé kritiky požadují reformu církve. Jejich deviza nezni tedy jako smíření a obrácení ke Kristu, středu

a hlavě církve, nýbrž jako obrat k experimentům a módnosti, tedy ke klanění se duchu času. Šířivá kritika církve je přímo příznačná pro takzvané »vpřed směřující duchy«. Katalog jejich požadavků je v podstatě stále stejný: pilulka, zrušení celibátu, svěcení žen, bezpodmínečné připuštění rozvedených a znovu sezdaných ke svátostem, nové zhodnocení katolické sexuální morálky, církevní přijetí »homosexuální lásky«. Samozřejmě v žádném katalogu požadavků nesmí scházet tzv. totální ekumenismus. Ani jinak velice vychvalovaný duch II. vatikánského koncilu neobstojí u těchto reformistů při jejich úsilí o tzv. jednotu. Neboť i tento koncil učí se vši žádoucí jednoznačnosti:

»Toto je jediná Kristova církev, kterou vyznáváme ve Vyznání víry jako jednu, svatou, katolickou a apoštolskou... Ovšem i mimo její organismus je mnoho prvků posvěcení a pravdy, které jako dary vlastní Kristově církvi vybízejí ke katolické jednotě.« (LG 8)

Koncil dokonce varuje před »lehkomyslností a nerozumnou horlivostí při snaze o jednotu ve víře,« když jasnými slovy vybízí:

»Jejich ekumenická činnost musí být plně a upřímně katolická, totiž věrná pravdě, kterou jsme přijali od apoštolů a Otců, v souladu s vírou, kterou vždy vyznávala katolická církev...« (UR 24)

Konečně nesmějí scházet u dnešních kritiků církve cynické poznámky na adresu papeže a církevního úřadu. V těchto řadách to platí jako »průkaz nezávislého myšlení«. A kdo vystupuje v médiích proti církvi, obdrží vavřínový věnec odvážného muže či statečné ženy, kteří našli odvahu zdánlivě dávnou zaostalost církve správně pojmenovat a požadovat její odstranění.

Tímto způsobem se cílevědomě a plánovitě vytváří ve světě obraz církve, která autoritativně a mocensky diriguje a zotročuje shora své členy, takže prý se zdá pro normálního člověka zcela

Pokračování na str. 10

Liturgická čtení – pokračování ze str. 3

To si však pamatujte: Přiblížilo se Boží království! Říkám vám: Sodomě bude v onen den lehčeji než takovému městu.“
Dvaasedmdesát (učedníků) se vrátilo a s radostí řekli: „Pane, dokonce i zlí duchové se nám podrobují ve tvém jménu!“
Odpověděl jim: „Viděl jsem satana padnout jako blesk z nebe. Dal jsem vám moc šlapat na hady, štíry a (přemáhat) všechnu nepřítelovu sílu a vůbec nic vám nebude moci uškodit. Ale radujte se ani ne tak z toho, že se vám podrobují duchové, spíše se radujte, že vaše jména jsou zapsána v nebi.“

KRISTUS ANO - CÍRKEV NE

Pokračování ze str. 9

nepochopitelné, jak by mohl náležet k takové církvi.

Tato kritika se mezitím proměnila v setrvalý stav, který média podle libosti pěstují, protože je možno vždy počítat s vysokou sledovaností a dostatečným odbytem takto orientovaného tisku. Téma »církev« se tak stalo dokonce přínosem pro pokladny.

Tito kritikové jsou však slepi k tomu, že ve společenství církve se jedná o »skrytou skutečnost Kristova těla«, o skutečnost Pána Ježíše Krista, který naplňuje vesmír, jak říká sv. Pavel:

V něm bylo všechno stvořeno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti. Všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. Kristus je dříve než všechno ostatní a všechno trvá v něm. On je hlava těla, to je církve. (Kol 1,16nn)

Proto pravý život křesťanů nespočívá pouze v jejich pozemské existenci a už vůbec ne v přizpůsobení duchu času, nýbrž jen a jen v Kristu, jak říká opět sv. Pavel: *Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. (Kol 3,2n)*

Kritikové církve nejsou dokonce schopni dát přesvědčující odpověď na otázku po smyslu života.

Skutečně věřící

Když pomineme nemalý počet těch opovázlivých a lhotejných, o kterých platí: *nejsi ani studený, ani horký* (srov. Zj 3,15), je tu druhá skupina těch, kteří jsou skutečně věřící. Vírou jsou schopni poznávat církev jako tajemné tělo Kristovo. Tito lidé přistupují věrně ke svátostem a prožívají tak církev skrze svátosti, v nichž se setkávají s Kristem. Vědí, že církev je konec konců tajemství a že toto »drama Kříže a slunce zmrtvýchvstání« zůstává v církvi skrze oltářní svátost životné a účinné až

do konce časů, kdy Kristus opět přijde ve slávě. Proto se dívají na kříž a modlí se za svou církev.

Neposlouchají církevní kritiky, i když i oni mají své negativní zážitky s některými církevními představenými nebo jinými členy církve. Snad prožívají bolestně nevěrnosti a odpad svých církevních představených, nebo nepřístupnost, zpupnost a nespravedlnost. Ale vědí, že dějiny církve jsou ustavičnou zkouškou. Bůh připouští zlo, abychom se osvědčili, a nikoliv abychom byli shledáni lehci před Božím soudem.

Skutečně věřící také vědí, že církev zde na zemi zůstane až do konce smíšeným společenstvím: totiž pšenici, do které byl zaset také koukol, nebo archou s čistými i nečistými zvířaty. Nebo mů-

žeme přirovnat církev k Petrově loďce, do které nastoupili i špatní cestující, kteří se budou vždy pokoušet o to, aby tato loďička někde na mělčině ztroskotala.

Kromě toho prožívá skutečný věřící skutečnost, jak církev narušuje svět jeho plány. Ona je trvalým rušitelem pokoje pro lidskou tužbu po sebeuspokojení a pro samospasitelné plány. Že z toho vzniká někdy až tvrdé napětí, je přirozené. Toto napětí je ovšem navýsost užitečné tak jako sám Kříž. Ukazují to životopisy svatých se vši možnou názorností. Protože »pohoršení kříže je lepší než moudrost chytráků tohoto světa«. Na cestě církve staletími píše Bůh své plány spásy. Ty však jsou přístupné jen těm, kteří věří. A také to, že Kristus opět přijde

a zjeví se a rozšíří slávu svého zmrtvýchvstání na ty, kteří ve svém životě vydrželi plodné napětí Kříže. To je očekávání, ve kterém stojí věřící. Pro ně jsou dějiny církve dobou milosti, obrácení a dnem spásy.

Jak bylo řečeno, to všechno je přístupné jen pro ty, kteří skutečně věří. Zde se tříbí duchové, pokud jde o církevní dějiny: kritikové řadí skandály jeden k druhému a prokazují papežům jejich vinu. Druzí chápou hlubší smysl církevních dějin, vidí sice chyby lidí v církvi, ale poznávají současně, jak se projevuje milostiplná Boží přízeň v církvi skrze Ježíše Krista.

Ti první ustavičně křičí: »Vestra culpa - vaše vina.« Ti druzí žijí v pokoře s vědomím vlastní hříšnosti. K této pokoře je třeba více odvahy než k vytí s vlky a s médii a k smělosti zasednout na soudu nad církvi. Ostatně je to odvaha Kříže a víry, která přemáhá Kristu nepřátelský svět.

Je třeba poznat, že je jen jedna cesta, cesta církve. A po této cestě nás vede Duch svatý skrze svátosti, které jako plod své oběti dává církvi Kristus. A tak pro nás všechny platí nádherná slova svatého Jana Zlatoústého, církevního učitele:

»Neodlučuj se od Církve, není nic silnějšího než Církev. Tvou nadějí je Církev, tvoje útočiště je Církev, ona je vyšší než nebe a širší než země. Ona nikdy nezeštárne, nýbrž zůstane vždy plná síly.«

Chceme tedy vyznat s věřícím, radostným a vděčným srdcem:

Credo in unam sanctam, catholicam et apostolicam Ecclesiam.

Věřím v jednu svatou, katolickou a apoštolskou církev!

Amen.

Prameny:

Laun, H.: So bin ich Gott begegnet - Eine ungewöhnliche Bekehrung, Linec, Videň 1981.

Müller, M.: Marsch auf Rom, Čáchy 1993.

Suhard, E.: Die Entscheidungsgründe der Kirche, Einsiedeln 1947.

»Viděl jsem římskokatolickou církev, která je ve své plné skutečnosti pravou, Kristem založenou a chtěnou Boží církví. Všechno to, co jsem již o ní věřil a skrze svou konverzi potvrdil, jevílo se mi jako stín proti této nové jistotě a zářící jasnosti.«

Hellmut Laun

Život svatého Františka (9)

Všichni tři se otočili k městu zády a putovali spoletským údolím, až našli útulek v jedné »chýši nejvyšší pokory«.

Stavení majitelé opustili a od té doby bylo neobývané. Nacházelo se uprostřed zeleně polí a zurčení potoka protékajícího v meandrech.

Podle této vlastnosti toho potoka se jmenovalo to místo Rivortorto (Pokroucený potok). Chatrč nebyla světců neznámá. Narazil na ni již dříve při svých osamělých výpravách.

Toto chudé obydlí sestávalo ze dvou malých místností, jež byly odděleny meziprostorem asi stejné velikosti. V něm postavili tito tři muži kříž. Společně se před ním modlili a oplakávali utrpení Páně.

Pro utišení hladu jim stačily byliny a zeliny, které rostly okolo. Jejich žízeň uhasila voda z potoka.

Život jejich duchovního usebrání byl jednoho dne přerušen. Přišel mladý muž, zřejmě selský mládenec, se svalnatými pažemi a obličejem zhnědlým sluncem a prací. Jmenoval se Jiljí a vykonal dalekou cestu, aby nakonec našel Františka. Sestoupil do údolí od kostela sv. Jiří. Pak se zastavil na jednom rozcestí, protože nevěděl, kam se má obrátit. Široko daleko nebylo vidět člověka, kterého by se mohl zeptat. Očividně osvícen Bohem dal se směrem k hospici pro malomocné, a tak šťastně došel do Rivortorta.

František ho přijal jako otec. Oblékl mu kající roucho a kolem boků mu uvázal provaz.

Ted' už byli čtyři: jeden básník, jeden kupec, jede právník a jeden sedlák. Vedle toho, který se s oblibou pohyboval ve vyšších kruzích, byl druhý, který stál raději pevně nohama na zemi. Vedle toho, který se z povolání snažil hledat kličky v zákoně, seděl druhý, který byl odborníkem jen na střídání ročních dob.

Jak to bylo možné, že se čtyři tak rozdílné typy skloubily do takové jednoty? To dokázala jen společná láska ke Kristovu utrpení a k tomu ještě hrubý šat jako trvalý symbol rovnosti a sounáležitosti.

Z Assisi však nyní přišli čtyři další mužové dolů do údolí, do Rivortorta. I oni zaklepali na vrata skrovného příbytku. Všichni čtyři byli naplněni stejnou žádostí, sloužit Bohu v chudobě a pokoře srdce. Jmenovali se Šebestián, Mořic, Filip Longo a Silvestr – kněz!

František je přijal, plný dobroty. I když se »chudá rodina« zdvojnásobila, věnoval světec nově přichozím stejnou péčí, jakou prokazoval ostatním. Věděl, že jen tak se upevní v ctnostech.

Jednoho dne se rozhodli ke své první misijní cestě: dva a dva se vydali z tohoto místa pokoje do čtyř světových stran, aby společně označili zemi velikým křížem.

Ale toto první putování bylo velmi trpkou zkušeností. Byl to téměř úplný nezdar. Lidé je všude pokládali buďto za pobudy, nebo za bláznů. Raději si z nich utahovali, než aby naslouchali jejich slovům. A v podstatě právě to je logika evangelia. Musí se často zasévat do tvrdé půdy, než zrno vzejde.

Ale právě při návratu do Rivortorta prožili znovu velkou radost. Malá rodina se znovu rozrostla. Z Assisi se připojili opět tři mužové: Jan Costanzo, Barabáš a Bernard Vigilate.

A zcela nakonec přišel ještě jeden rytíř, kterého František poznal v Rieti. Když ho tehdy světec potkal, řekl mu ve veselém tónu: »Už jsi nosil dost dlouho pás, meč a ostruhy. Nyní je na čase, abys nahradil pás provazem, meč Kristovým křížem a ostruhy prachem a blátem cest. Následuj mě a já z tebe udělám rytíře Kristova šiku.«

Angelo Tancredi byl přemožen tak velkou horlivostí a nadšením. Všechno opustil a teď se i on opásal provazem.

Nyní jich bylo dvanáct jako apoštolů, jako malé stádečko, jako hořčičné zrno. Ale Bůh, který jedná vždy zcela jiným způsobem, vyvolil si pokorné k tomu, aby zničili moudrost tohoto světa. A tak spočívalo jeho oko na tomto malém šiku se zalíbením. Bylo to dobré semeno, malý kvas evangelia. Skrze ně znovu přinese plody světu, který se stal neplodným nenávistí a žádostivostí.

DUCHOVNÍ FORMACE A PŘIJETÍ REHOLNÍCH PRAVIDEL

František setrval se svými v chatrčích Rivortorta asi dva roky. Jako bdí matka nad svým dítětem v kolébce, jako o ně pečuje, aby se tělesně co nejlépe vyvíjelo, tak se světec staral o duchovní růst svých prvních druhů.

Jistě, byli všichni dobří lidé. Ale teprve nedávno přišli ze světského života, neznali ještě žár křesťanské askeze a odříkání ducha v rozjímání.

Jako první je učil František modlitbě. Jeho návody byly prosté a snadno sro-

zumitelné, protože vycházely z prostoty evangelia.

Kdo se modlí říká, ať říká »Otče náš«, nebo také tuto modlitbu: »Prosíme tě, Kriste, a chválíme tě zde a ve všech chrámech na světě, protože jsi nás svým křížem vykoupil.« Místo knih museli číst »ukřížovaného Krista«. Ustavičným rozjímáním o Kristově utrpení přijde člověk sám k ryzímu a nevyčerpatelnému prameni zbožnosti.

Doporučoval jim také, aby uvažovali o tvorech jako o pobídce k Boží chvále. Stvořitel se tajemně, a přece zřetelně zjevuje v každém z nich.

Stejně tak je uváděl do cvičení vnitřního a vnějšího umrtvování. Ukazoval jim, že proti žádostivosti těla, a proti duchu světa musejí používat zbraň postu a proti přicházející sebelásce zřeknutí se vlastní vůle.

Horlivost nováčků v duchovním životě byla sama o sobě mocnou pobídkou. Ale ve světcových slovech nacházela účinnou podporu. Tak se jim modlitba stala něčím samozřejmým a pokání něčím, po čem pociťovali přímo hlad. František však v žádném případě nechtěl přehánění. Horlivost nesměla překračovat hranice stanovené přirozeností. K tomu jeden příklad:

Jednou v noci začal jeden bratr křičet z hladu: »Umřu hladem!« František ihned přerušil modlitbu a nařídil večeři. Ale aby se dotýčný nestyděl jíst, když se všichni ostatní postí, sám František se dal do jídla.

Jindy zavedl s opravdu mateřskou starostlivostí jednoho bratra, který se cítil nemocen, do nedaleké vinice. Tam musel nemocný tak dlouho jíst ze sladkých plodů révy, až bylo opět všechno v pořádku.

(Pokračování příště)

Život Kristův (33)

XXXIII. Připravuji pro vás království, jako ho pro mne připravil Otec

1) Na začátku této katecheze si znovu připomeneme témata katecheze o Ježíši jako Synu člověka, který je ale zároveň také Synem Božím: Já a Otec jedno jsme (srov. Jan 10,30). Viděli jsme, že Ježíš vztahoval na sebe samého jak jméno, tak vlastnosti Boží. Hovořil o své božské preexistenci v jednotě s Otcem (a s Duchem svatým, což osvětlíme v nějakém příštím cyklu katechezi). Přisvojoval si moc nad Zákonem, který Izrael přijal kdysi od Hospodina skrze Mojžíše. Tuto moc Ježíš projevuje zejména v horské řeči (srov. Mt 5). Zároveň také projevoval moc odpouštět hříchy (srov. Mk 2,1-12; Lk 7,48; Jan 8,11) a pronášet poslední soud nad svědomím a skutky všech jednotlivých lidí (srov. například Mt 25,31-46; Jan 5,27-29). Konečně je třeba připomenout, že učil jako vybavený autoritou, a proto také požadoval, aby lidé uvěřili jeho slovu. Vyzýval druhé, aby ho následovali až na smrt, a sliboval jim odměnou věčný život. V tomto okamžiku tedy máme k dispozici všechny potřebné údaje a všechny důvody k tomu, abychom mohli zodpovědně tvrdit, že Ježíš Kristus zjevil sebe sama jako toho, kdo ustanovuje Boží království v dějinách lidstva.

2) Půda pro zjevení Božího království byla připravena již ve Starém zákoně, zejména pak ve druhé fázi izraelských dějin, jak ji zachycují díla proroků a texty žalmů, které přicházejí po exilu a po dalších bolestivých zkušenostech vyvolaného národa. Připomínáme zejména zpěvy žalmistů o Bohu, který je králem nad celou zemí, který panuje nad všemi národy (srov. Ž 46/47,8-9). Uvádíme také radostné uznání Pánovy moci: „Tvé království je království všech věků a tvá vláda trvá po všechna pokolení.“ (Ž 144/145,13) Rovněž v knize Daniel se hovoří o Božím království, které nebude

nikdy zničeno, které rozvrátí a zničí všechna ostatní království, zatímco ono samo bude trvat navěky (srov. Dan 2,44). Toto království, které ustanoví Bůh z nebes (království nebeské), zůstane navždy pod vládou samotného Boha a nebude nikdy odevzdáno jinému lidu.

3) Ježíš z Nazareta od samého počátku svého mesiášského poslání hlásal příchod Božího království: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věřte evangeliu.“ (Mk 1,15) Přitom však zároveň navazoval na výše uvedenou starozákonní tradici a na starozákonní pojetí Boží vlády. Tímto způsobem se Ježíš dotýká jednoho z trvale přítomných motivů naděje, jež Izraele provázela v jeho putování dějinami. Dává však eschatologickou naději, která se projevuje v poslední fázi starozákonních dějin, nový směr, když prohlašuje, že počátek jejího naplnění je již zde na zemi, protože Hospodin je Pánem dějin. Jeho králov-

ství je jistě zaměřeno, aby se naplnilo za hranicemi tohoto času, nicméně začíná se uskutečňovat již tady na zemi, tedy v jistém slova smyslu „v dějinách“. Z tohoto hlediska Ježíš zvěstuje a zjevuje, že „se naplnil“ čas prastarých nadějí a očekávání, že tento čas „je blízko“, že se přiblížilo Boží království, ba že je již přítomno v Ježíšově osobě.

4) Ježíš tedy nejenom učí o Božím království, když z této pravdy činí ústřední motiv svého hlásání, ale také toto království v dějinách Izraele a v dějinách celého lidstva ustavuje. V tom se zjevuje jeho božská moc a jeho suverenita vzhledem ke všemu, co v tomto čase a v tomto prostoru na sobě nese znaky starého stvoření spolu s povoláním k tomu, aby se stalo novým stvořením (srov. 2 Kor 5,17; Gal 6,15). Díky Kristu a skrze Krista je v člověku a v každém tvorů přemoženo vše upadlé a pomíjející, a tak se odhaluje pravá velikost člověka a stvoření.

Ukřižovaný a vzkříšený Ježíš se prohlašuje za nositele jedinečné a věčné moci, když na konci svého pozemského poslání před svými učedníky prohlašuje: *Je mi dána veškerá moc na nebi i na*

zemi. Jděte tedy, získávejte mi za učedníky všechny národy, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Duchu svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa! (Mt 28,19-20)

5) Ještě před tímto slavnostním a definitivním prohlášením a zjevením božské suverenity Syna člověka Ježíš často ohlašoval, že Boží království již přišlo na svět. Například při střetu s protivníky, kteří se opožďovali připisovat Ježíšovy zázraky démonickým silám, Ježíš vyvrací jejich argumenty a uzavírá slovy: *Jestliže však vyháním zlé duchy prstem Božím, pak už k vám přišlo Boží království (Lk 11,20)*. V Ježíši a skrze něho se tedy Boží vláda stává čímsi viditelným a jaksi hmatatelným, Boží království vstupuje do dějin Izraele a do dějin celého lidstva. Ježíš je také schopen zjevovat toto království a prokazovat, že má moc rozhodnout o jeho naplnění. To vše Ježíš prokazuje, když osvobozuje lidi od démonů, a tak znovu dobývá pro Boha duchovní a psychologický prostor.

6) Rovněž definitivní poslání, které dal ukřižovaný a vzkříšený Ježíš svým apoštolům (srov. Mt 28,18-20), bylo po všech stránkách velmi dobře připraveno již před Velikonocemi. Klíčovým okamžikem této přípravy bylo povolání apoštolů: *A ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, a oni přišli k němu, protože je chtěl posílat kázat, a to s mocí vyháňet zlé duchy (Mk 3,14-15)*. Mezi těmito dvanácti byl vzhledem k Božimu království zvláštním způsobem vyvolen Šimon Petr: *A já ti říkám: Ty jsi Petr - Skála - a na té skále zbudují svou církev a pekelné moci ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království: co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi. (Mt 16,18-19)* Kdo hovoří tímto způsobem, ukazuje, že si je vědom toho, že má království a že nad ním má svrchovanou moc, proto také může světit jeho klíče svému zástupci či zplnomocněnci, po-

IN MEMORIAM † SIEGFRIED ERNST

Neohrožený a neúnavný bojovník za lidský život a proti potratům, eutanazii a všem formám ponižování člověka zemřel 7. května 2001 ve věku 86 let.

Jeho životní dráha je plná obdivuhodných iniciativ, které není možno zhodnotit několika řádky. Jeho portrét najdete ve Světle č.16/1999. Vrátime se k němu v některém z dalších čísel Světla.

Siegfried Ernst po své konverzi na audienci u Svatého otce

Svědectví o tajemství Krista

Z promluvy Jana Pavla II. k Papežské radě pro mezináboženský dialog 16. června 2001 u příležitosti 10. výročí úmrtí Mons. Petra Rossana

Desáté výročí úmrtí Mons. Rossana představuje mimořádně vhodnou příležitost připomenout si jeho neúnavné úsilí o mezináboženský dialog. V apoštolském listě *Novo millennio ineunte* jsem chtěl znovu zdůraznit důležitost tohoto úkolu. Napsal jsem: »Dialog musí pokračovat. V podmínkách akcentovaného kulturního a náboženského pluralismu, jenž se rýsuje ve společnosti nového tisíciletí, je takový dialog důležitý rovněž proto, aby byl zabezpečen základní požadavek míru a aby se předešlo hrozným náboženským válkám, které zbrotily krví tolik období lidských dějin. Jméno jediného Boha se musí stávat stále více tím, čím ve skutečnosti je, totiž synonymem a příkazem míru.« (55)

Seriózní a autentický mezináboženský dialog musí spočívat na solidním základu, aby přinesl ve vhodný čas kýžené plody. Být otevření dialogu znamená **být až do základu zakoreněni ve vlastní náboženské tradici**. To je učení, které vychází ze života Mons. Rossana. V jeho duchovní zkušenosti a ve službě Svatému stolci se **otevřenost vůči druhým nikdy neodloučila od věrnosti Kristovu učení**. Toto bezpodmínečné sepětí s Kristem mu nebránilo rozmlouvat s exponenty jiných náboženství. Naopak, právě tato věrnost Kristu se stala solidním východním bodem pro setkávání osob, aby byla oceněna ta bohatství, která, jak uvádí 2. vatikánský koncil, Bůh ve své velkomysl-

Dei, qui tollit peccata mundi ..., a jako takové se proto Boží království rovněž strukturuje v historickém poslání apoštolů a jejich nástupců. Průnik Božího království má svůj základ v usmíření člověka s Bohem, které se naplnilo v Kristu a skrze Krista ve velikonočním

nosti rozdělil národům (*Ad gentes*, 11).

Příklad Mons. Rossana necht' je pro vás povzbuzením k zintenzivnění úsilí o dialog, který všem nabízí **jasné svědectví o tajemství Krista**, Pána a Spasitele všech. Zdůraznil jsem totiž v citovaném listě, že »nesmíme mít strach z toho, že by druhého mohlo urazit to, co je ve skutečnosti **radostným zvěstováním daru**, který je pro nás všechny a který je nutno každému předkládat s co největším ohledem na jeho svobodu: **dar zjevení Boha - Lásky**, který *tak miloval svět, že dal svého jednorozného Syna*. (Jan 3,16)« (MNI, 56)

Aniž bychom chtěli protežovat sami sebe, to, že jsem přijali Krista, nás rozhodně nutí k tomu, abychom se vyrovnali s každým a přijímali všechny lidi. Tuto otevřenost široce označil Mons. Rossano. Jeho neúnavné úsilí hledat řešení skrze výměnu a vzájemné sdílení zástupců různých náboženství se promítly do významného obohacení všech, s nimiž se setkal. Mons. Rossano nikdy neztrácel ze zřetele a důsledně realizoval to, co je napsáno v dokumentu o chování církve vůči následovníkům jiných náboženství z r. 1984: »Dialog je především styl jednání, návyk a duch, který řídí chování. Obsahuje pozornost, respekt a otevřenost vůči druhému, jemuž se přiznává prostor pro osobní identifikaci, pro jeho vyjádření, pro jeho hodnoty« (29).

Bolletino Vaticano 16. 7. 2001

tajemství (srov. 2 Kor 5,19; Ef 2,13-18; Kol 1,19-20).

9) Ustanovení Božího království v dějinách lidstva představuje pravý účel povolání a poslání apoštolů - a tedy také církve - do celého světa (srov. Mk 16,15; Mt 28, 19-20). Ježíš velmi dobře

dobně jako by to mohl učinit nějaký pozemský král, kdyby svěřoval pravomoci svému prvnímu ministrovi nebo svému zplnomocněnci.

7) Toto zcela hmatatelné vnitřní Ježíšovo přesvědčení vysvětluje, proč Ježíš v průběhu svého mesiášského poslání hovoří o svém přítomném i budoucím působení jako o novém království vstupujícím do lidských dějin. Nejedná se pouze o nějakou zvěstovanou pravdu, nýbrž o živou realitu, která roste a rozvíjí se a prokvašuje veškeré „lidské těsto“, jak to můžeme číst v podobenství o kvasu (srov. Mt 13,33; Lk 13,21). Toto podobenství spolu s řadou dalších podobenství (srov. zejména Mt 13) dokládá, že idea Božího království byla ústředním tématem Ježíšova učení a představovala jakousi podstatu jeho mesiášského díla. Není tedy divu, že Ježíš si přeje, aby toto jeho dílo v dějinách pokračovalo i po jeho návratu k Otci prostřednictvím viditelné struktury, jejíž hlavou se měl stát Petr (srov. Mt 16,18-19).

8) Ustanovení takové struktury Božího království spadá vjedno s tím, že ho Kristus předává apoštolům, které on sám k tomu předem vyvolil: *A já vám odkazuji královskou vládu, jako mně ji odkázal můj Otec* (Lk 22,29). Předání, odevzdání, odkázání království představuje zároveň poslání: *Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa* (Jan 17,18). Po svém vzkříšení při jednom ze zjevení Ježíš opakuje svým apoštolům: *Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás. ... Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, tomu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou*. (Jan 20,21-23) Je třeba si uvědomovat, že v Ježíšově myšlení i v jeho mesiášském díle, v jeho příkazu daném apoštolům je ustanovení Království v tomto světě úzce spjato s Ježíšovou mocí odpouštět hříchy, ničit satanovu moc nad světem a člověkem. Ustanovení Božího království je tedy spjato s Kristovým křížem a vzkříšením, *Agnus*

věděl, že toto poslání jeho učedníků stejně jako jeho působení se bude muset setkat s mnoha těžkostmi a že vyvolá ostře protikladné reakce. Od prvních dnů, kdy učedníci spolupracovali s Kristem jaksi na zkoušku, Ježíš své učedníky upozorňoval: *Hle, já vás posílám jako ovce mezi vlky! Buďte tedy opatrní jako hadi a bezelstní jako holubice* (Mt 10,16). V Matoušově textu je shrnuto také to, co řekne Ježíš o údělu svých misionářů (srov. Mt 10,17-25). K tomuto tématu se Ježíš vrátí v jednom ze svých posledních polemických rozhovorů se znalci Písma a s farizeji, když výslovně řekne: *Hle, proto k vám posílám proroky, lidi moudré a učitele Zákona. Některé z nich zabijete a ukřižujete, jiné budete ve svých synagogách bičovat a pronásledovat z města do města...* (Mt 23,34) Tento úděl měli ostatně i proroci a jiné významné osobnosti Starého zákona, na něž naráží uvedený text (srov. Mt 23,35). Ježíš však svým učedníkům dal jistotu ohledně věčného trvání svého i jejich díla: *Et portae inferi non prevalebunt...* Navzdory všem těžkostem a pronásledováním, které ho budou provázet v dějinách, Boží království jednou provždy ustanovené v tomto světě prostřednictvím evangelia a velikonočního tajemství Božího Syna bude vždy nést znamení jeho utrpení, ale také pečeť jeho božské moci, která září jasem vzkříšení. To vše měla potvrdit budoucnost. Ovšem jistota apoštolů a všech věřících se zakládá na zjevení Kristovy historické, eschatologické a věčné božské moci, o níž Druhý vatikánský koncil učí: „Kristus se stal poslušným až k smrti, a proto byl povýšen od Otce (srov. Fil 2,8-9) a vešel do slávy svého království. Jemu je všechno podřízeno, dokud on sám sebe i všechno stvořené nepodřídí Otci, aby pak Bůh měl svrchovanou vládu nade vším (srov. 1 Kor 15,27-28).“ (*Lumen Gentium*, 36)

Překlad doc. Ctirad Václav Pospíšil Th.D. OFM

Modlitba – nejlepší řešení

*Prinášíme třetí a poslední část dojemného vyznání,
které osobně zaslal jeden vězeň*

Za všechno zlé musíme Bohu děkovat stejně jako za dobré. Několikrát jsem zažil, že nouze v sobě skrývá velikou radost. Budu vám vyprávět následující příběh:

Patřím ve věznici do společenství »Dobry lotr«. Toto společenství ještě nikdy nevstoupilo na belgickou půdu. Nikdy jsem si neuměl představit, že bych mohl způsobit, aby vstoupilo do věznice v Namuru. Ale tak rád bych se spolu s druhými modlil! Proto jsem napsal biskupovi Adré-Mutienovi Léonardovi a zeptal jsem se, zda by byl ochoten mě doprovodit do modlitebního společenství mimo zdi našeho vězení. Jeho odpověď byla velmi pozitivní. Napsal dokonce vězeňskému řediteli. Ten se obrátil na ministra spravedlnosti s dotazem, zda mohu obdržet povolení opustit věznici v doprovodu. O něco později si mě ředitel zavolal a sdělil mi, že ministr prosbu zamítl! Jak si umíte představit, velice mě to mrzelo, ale potřásl jsem řediteli rukou a řekl jsem mu, že jsem s tím počítal. Když jsem odcházel z jeho kanceláře, poděkoval jsem Pánu a řekl jsem mu: »Ty sám nejlépe víš, co je pro mne dobré.« Uplynul týden a já jsem potkal ředitele ve správním traktu. Oslovil mě: »Mám pro tebe dobrou zprávu. Jelikož ti nebylo povoleno mimořádné opuštění věznice, dovolil jsem tvé modlitební skupině, aby přišla do vězení za tebou.« Nevěděl jsem, co mám udělat a jak mám řediteli poděkovat, tak veliká byla moje radost. Mimořádná vycházka mě nezajímala, o co mi šlo, byla modlitba s mou skupinou.

Zpočátku jsme mivali setkání každé dva měsíce se třemi vězni a osobami, které přišly zvenku, a pokaždé byl u toho některý z našich duchovních. Mezitím jsme získali povolení našich duchovních ke schůzkám každý měsíc. Naposledy nás bylo deset vězňů a všichni slíbili, že příště opět přijdou! Jak pěkný dárek mi Pán připravil! Moje rodina se pravidelně rozrůstá. Mám mnoho bratrů a sestru. Tak mám na příklad svou malou sestru Vitalinu. Je to řeholní sestra, která žije jako poustevnice. Jaká je to radost se s ní setkat! Jsme jako dvojčata a dobře si rozumíme. Modlíme se spolu, přirozeně v myšlenkách! Ona je pro mne skutečný poklad a velmi mi pomohla. Děkuji, moje malá sestro!

A pak je tu Lisetta, moje věrná přítelkyně, moje navštěvovatelka, která nevynechá ani jeden týden, aniž by mě navštívila. A já jí každý den krátce telefonuji. Nyní chce, abych šetřil peníze, abych se mohl zařídit, až budu propuštěn. To je pro mne velice těžké. Ale věřte mi, jí se to podaří a ona má pravdu! Děkuji, Lisetto!

Chtěl bych vám také říct něco o svém bratru Karlovi z bratrstva »Dobry lotr«. Naše bratrstvo má malé noviny, Karel je jejich odpovědným vydavatelem. A on se skutečně vydává ze sebe, pro Boha a pro nás! Děkuji, Karle, za tvé krásné svědectví víry a za tvé bratrství.

A pak je tu ještě Coletta, Odetta, Josiana, Bernardeta, Marie, Yvona a Marcel a mnoho dalších. Kdybych vám měl vyprávět o všech bratrích a sestřích, kteří jsou všichni milostí od Pána, nebyl bych nikdy hotov.

Moje vlastní děti mě již nechtějí vidět, ale Pán mi poslal dvě přímo z nebe.

Budu vám vyprávět o své dceři Despíně, obdivuhodné dceři, která mi daruje tolik radosti. Adoptoval jsem ji, nikoliv na papíře, nýbrž v srdci a v Pánově milosti. Znal jsem její matku, která mi často vyprávěla o své dceři a řekla mi: »Ona ze všech těch drog zemře.« A já jsem jí jednoho dne řekl: »Deniso, svěř mi svoji dceru. S Boží pomocí způsobíme zázrak.« A tak vstoupila Despína do mého života. Když jsem ji viděl poprvé, byla v takovém stavu, že jsem vůbec nerozuměl, co mi říká, tak velice byla pod vlivem toho jedu. Byla v ní jen nenávisť a ona nechtěla, abych jí vyprávěl o Ježíši a Matce Boží. Mohl jsem si to myslet, protože moje cesta byla podobná. Řekl jsem jí pouze: »Dostaneš se z toho, já ti věřím.« Mnoho jsem se za ni modlil (a modlím se stále!). Chodila každý týden a vedlo se jí stále lépe. Jednoho dne jsem se zeptal: »Chtěla bys, abych byl tvým velkým bratrem?« »Ne,« odpověděla, »chtěla bych, abys byl mým otcem!« Pochopil jsem, co jí chybělo: láska skutečného otce; otce, kterému by mohla důvěřovat a který by jí mohl dávat dobré rady! Tak jsme se navzájem adoptovali a ona mi píše: »Můj tatínku!« Je zachráněna a nechce se vrátit zpátky do pekla drog. Modlí se, skutečně věří v Boha, v Matku Boží, anděly a svaté. Jsem na ni pyšný. Má dvě dcery, které se staly mými malými vnučkami, někdy kolem Vánoc přijde na svět malý Samuel. Jaká radost! Děkuji, Pane!

Tak jak jsem to udělal s Despínou, adoptoval jsem ještě jednu dceru. Byla řeholnicí v kongregaci jménem »Panna z Afriky« a pochází z Rwandy. Když došlo ke genocidě, byla celá její rodina vyvražděna. Ona sama byla zbita a znásilněna. Měla ale to štěstí, že mohla sama utéci pěšky přes prales a step. Tak přišla do Pobřeží slonoviny. Alberta, jedna sestra v Kristu, mi o ní řekla a dala mi její adresu v misii. Chudinka, byla tam jako žebračka, ani neměla prádlo na výměnu. Co jsem mohl udělat, abych

ji pomohl? Modlitba – to je nejlepší řešení. Bůh miluje své děti tak velice! Tak jsem se začal za ni modlit a psal jsem jí. Duševně se jí dařilo den ze dne lépe, až ji kongregace vyzvala, aby se opět vrátila do Rwandy. Chudáček, trásla se hrůzou a odmítla to. Proto byla z kongregace vyloučena. Nebyla už »sestra Marie Antonina«, ale pouze »slečna«. Nevěděla, co má dělat. Ptala se mě, zda bych nechtěl být jejím otcem a nahradit tak milovaného tatínka, který byl zavražděn. Můžete si být jisti, že jsem k tomu byl z celého srdce připraven. Jednoho dne mi napsala: »Můj papá Nonou« a řekla, že potkala jednoho mladého muže, který se také zachránil z Rwandy. Častěji se scházeli. Odpověděl jsem jí: »Ty víš, moje malá Perlo, že můžeš Pánu stejně dobře sloužit, když se vdáš a vychováš děti podle Božích přikázání.« Moje malá Perla z Afriky se tedy vdala. 2. února se jí narodilo nádherné děvčátko. Skrze své dvě dcery jsem tedy trojnásobným dědečkem a brzy budu čtyřnásobným! Marie Antonina a já jsme se sice nikdy neviděli, ale vyměňujeme si dopisy a fotografie. Před nedávnem mi napsala, že obdržela v Pobřeží slonoviny povolení k pobytu. Děkuji, Pane, za všechno, co pro nás a pro své děti děláš. Jak ti vůbec mohu dosti poděkovat!

Před nepříliš dlouhým časem se mi přihodilo něco velmi pěkného. Marie a já jsme dvacet pět let rozvedeni. Dvacet pět let mlčení! Ale i když jsme rozloučení před lidmi, před Bohem jsme stále spojeni, protože co Bůh spojil, člověk nemůže rozloučit.

Nejsou to ještě ani tři měsíce, co jsem obdržel dopis, který byl psán rukopisem, jaký neznám. Kdo by to mohl být? Když jsem dopis otevřel, musel jsem se posadit, protože přišel od mé ženy. Představte si, po dvaceti pěti letech mlčení se mě ptá, jestli mě může navštívit. Ptal jsem se sám sebe, jestli nesním. Ale ne, byl jsem bdělý. Samozřejmě, že jsem neznal tento rukopis, protože pocházel od našeho vnuka Mikiho, který jí dělal sekretáře. Dala mi telefonní číslo a já jsem spěchal, abych jí zavolal. Řekl jsem jí, že může přijít, ale musí požádat ředitele o povolení a předložit mu vysvědčení zachovalosti. V dopise mi sdělila, že právě trpí velkou depresí. »Uzdravíš se, budu se za tebe modlit.«

Lisetta, moje drahá přítelkyně, jí přivezla, bylo to asi 40 km. Lisetta byla udivena, když viděla, jak jsme si padli do náruče. Byl jsem tak dojatý, že jsem ji zapomněl pozdravit... Pak nás nechala o samotě a slíbila, že jí počká u východu. – Byla to pravda. Marie byla skutečně nemocná a já jsem jí začal dávat dobré rady. Zeptal jsem se, zda by se modlila. Souhlasila. Připomněli jsme si vzpomínky z dob před 40 lety, mně bylo tehdy 17 a jí 18. Strávili jsme spolu jeden a půl hodiny a byli jsme velmi šťastní.

Liturgická čtení

Jak krásná překvapení má pro nás Pán připravená! Od té doby jí denně volám. Daří se jí již mnohem lépe. Slyším to i z jejího hlasu, když si voláme. Kdy se znovu uvidíme? Bydlí ve vzdálenosti 150 km a nemůže tak daleko jet svým autem, protože ještě stále bere léky. Má důvěru v Pána, že ještě jednou přijde. Děkuji ti, Bože, za všechny milosti, které nám uděluješ.

Když jsem mluvil se svou navštěvovatelkou, řekla mi, že někteří lidé, kteří znají mé svědectví, se s bolestí ptají: »Proč právě on a ne já?«

Ale to je již 35 let, co jsem ve svém alkoholu a drogami sužovaném životě hledal Boha! Proto jsem ho prosil, jak jsem napsal na počátku tohoto svědectví, o nějaké znamení. Znamení, které mi dal, jsem ovšem nemohl vidět, protože jsem byl zaslepen nenávistí. Bylo zapotřebí deseti měsíců v Tournai, abych pozvolna pochopil a obrátil se k němu.

Ty, který slyšíš, jestliže hledáš Pána, buď trpělivý, odlož svoje břemeno, nenávist a touhu po pomstě, naslouchej (z Bible) jeho slovu a on tě pomalu připraví na tvé duchovní probuzení a na setkání s ním, které je pro každého z nás jiné. Čeká na SVOJI hodinu... Jednoho dne pochopíš, že byl s tebou i v těch nejtemnějších hodinách...

Nyní, moji bratři a sestry v Kristu, vyprávěl jsem vám o některých milostech, které jsem obdržel od Pána. Kdybych vám vyprávěl o všech obdržených milostech, potřeboval bych mnoho kazet! Doufám z celého srdce, že moje svědectví zasadí do vašeho srdce odvalu, naději a radost Ježíše Krista!

Kež vám všem požehná náš Pán Ježíš Kristus, dá vám svůj pokoj a zajistí vám milosti, po kterých tolik toužíte! Naše Matka Maria, Brána nebeská, kež vás všechny chrání a pošle své svaté anděly, aby všechno zlé, co chce do vás vstoupit, vzdálili od vás hodně daleko a navždy. Amen! Amen!

Z Maria heute přeložil IŠ-

EXERCICIE NA VELEHRADĚ V ROCE 2001

8. 7. – 14. 7. – kněžské exercicie – P. Benedikt Holota, OFM
15. 7. – 20. 7. – exercicie pro trvalé jáhny – MUDr. J. Max Kašparů, terc. OPraem.

18. 7. – 22. 7. – duchovní obnova pro mladší ženy a muže žijící v manželství – P. František Sedláček

22. 7. – 26. 7. – duchovní obnova katechetů – P. Aleš Opatrný
26. 7. – 30. 7. – duchovní obnova pro pedagogy a vychovatele – P. Aleš Opatrný

Ubytování na den: dvoulůžkový pokoj 130 Kč; jednolůžkový pokoj 180 Kč; pokoj s příslušenstvím pro dvě osoby 180 Kč; pokoj s příslušenstvím pro jednu osobu 280 Kč.

Příhlášky posílejte na adresu: Poutní a exerciční dům Stojanov, 687 06 Velehrad 62, tel/fax: 0632/571420, 0632/571531

Poslední volná místa: Lurdy, La Salette, Paříž od 22. 8. do 30. 8. 2001. Při přihlášení se s vystřiženým tímto inzerátem **sleva 1500 Kč.** Platí do vyprodání posledních míst. **KCK Misie**, Masarykova 46, 751 03 Brodek u Přerova, telefon 0641/741 150.

Pozvánka na premiéru loutkového představení pro děti i dospělé O Srdíčku na motivy podle stejnojmenné knihy Susanne Margreiter-McQuie. Premiéra se koná 10. července 2001 v 17 hodin v ambitu loretě minoritského kostela – vchod z kostela sv. Janů, Minoritská 1, Brno. Vstupné dobrovolné. Všichni zúčastnění se na představení podílejí bez nároku na honorář a dobrovolné vstupné bude použito na provozní náklady.

„Srdíčko“ lze hrát ve školkách, školách, na farách, v menších sálech i pod širým nebem a je určeno dětem od 4 let, ale i starším a dospělým. Budete-li mít zájem o toto představení, kontaktujte nás na tel. č. 0608 408 590. Adam a Magdalena Bartoňovi, Tábor 6, Brno 616 00.

Neděle 8. 7. – 14. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 66,10–14c

Ž 66(65),1–3a.4–5.6–7a.16+20

Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země!*)

2. čt.: Gal 6,14–18

Ev.: Lk 10,1–12.17–20

Pondělí 9. 7. – ferie

1. čt.: Gn 28,10–22a

Ž 91(90),1–2.3–4ab.14–15ab

Odp.: srov. 2b (*Bože můj, v tebe doufám.*)

Ev.: Mt 9,18–26

Úterý 10. 7. – ferie

1. čt.: Gn 32,23–33

Ž 17(16),1.2–3.6–7.8+15

Odp.: 15a (*Vě spravedlnosti uzřím, Bože, tvou tvář.*)

Ev.: Mt 9,32–38

Středa 11. 7. – svátek sv. Benedikta

1. čt.: Př 2,1–9

Ž 34(33),2–3.4+6.9+12.14–15

Odp.: 2a (*Ustavičně chci velebit Hospodina.*)

Ev.: Mt 19,27–29

Čtvrtek 12. 7. – ferie

1. čt.: Gn 44,18–21.23b–29; 45,1–5

Ž 105(104),16–17.18–19.20–21

Odp.: 5a (*Pamatujte na divy, které učinil Hospodin. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 10,7–15

Pátek 13. 7. – nez. pam.

sv. Jindřicha

1. čt.: Gn 46,1–7.28–30

Ž 37(36),3–4.18–19.27–28.39–40

Odp.: 39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)

Ev.: Mt 10,16–23

Sobota 14. 7. –

nez. pam. bl. Hroznaty

nebo sv. Kamila de Lellis

nebo sob. pam. P. Marie

(v plzeňské diecézi:

svátek bl. Hroznaty)

1. čt.: Gn 49,29–32; 50,15–26a

Ž 105(104),1–2.3–4.6–7

Odp.: srov. Ž 69(68),33 (*Hledejte Pána, ubožáci, a vaše duše bude žít.*)

Ev.: Mt 10,24–33

Breviář pro laiky

Učtení	1. 7.	2. 7.	3. 7.	4. 7.	5. 7.	6. 7.	7. 7.
Učtení	100	100	100	100	100	100	100
Čtení	100	100	100	100	100	100	100
Žalmy	100	100	100	100	100	100	100
Evangelium	100	100	100	100	100	100	100
Modlitby	100	100	100	100	100	100	100
Společné modlitby	100	100	100	100	100	100	100
Učtení	100	100	100	100	100	100	100
Čtení	100	100	100	100	100	100	100
Žalmy	100	100	100	100	100	100	100
Evangelium	100	100	100	100	100	100	100
Modlitby	100	100	100	100	100	100	100
Společné modlitby	100	100	100	100	100	100	100
Učtení	100	100	100	100	100	100	100
Čtení	100	100	100	100	100	100	100
Žalmy	100	100	100	100	100	100	100
Evangelium	100	100	100	100	100	100	100
Modlitby	100	100	100	100	100	100	100
Společné modlitby	100	100	100	100	100	100	100

Nabídka slovenských knih

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matica cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

Phil Bosmans: KEŮČ ŠTASTIA

Tato kniha není vědeckým textem ani žádnou teorií štěstí. Úmyslem autora bylo napsat spíše několik myšlenek o lidech a o světě - tak, jak je vnímal on sám. Některé úvahy jsou možná trochu drastické, ale „někdy je potřebné pořádně zatrást olivovníkem, aby na zem spadla aspoň jedna oliva“ (abychom použili autorových slov). Bosmans zde vystupuje jako prorok, v očích světa bláznivý, který se dívá opačným směrem než ti, kteří se nechávají přitahovat mrtvými, ale zato vzrušujícími věcmi, jako by to byly květy ráje.

Don Bosco, váz., přebal, 120x206 mm, 144 stran, cena 158 Kč

Bartolomej Baráth SVD: UVIEŠŤ SVOJ ŽIVOT DO SÚLADU S BOŽOU VÔĽOU

(Návod k exercíciám sv. Ignáca z Loyoly)

Kniha je vlastně učebnicí pro exercitatory. Pomáhá jim vejít do tajemství lidské duše a do tajemství, jak vést člověka během exercícií, aby byly pro něho užitečné. Může se také stát vhodnou pomůckou pro novicmistry, spirituály a duchovní vůdce. Autor je dlouholetým novicmistrem a exercitátorem. - Vychází s církevním schválením.

Spoločnosť Božieho Slova, váz., přebal, 165x230 mm, 400 stran, cena 365 Kč

Martin H. Padovani SVD: HOJENIE ZRANENÝCH EMÓCIÍ

Dvě témata M. Padovaniho, podaná na stránkách této knihy, jsou jako dvě nohy, kterými lidstvo kráčí po povrchu této země cestou života domů k Bohu Otci. První je pocit své vlastní osobní hodnoty, která je páteří identity člověka a bytostným základem lidského štěstí. Druhou je smysl pro osobní zodpovědnost. Autor se také snaží přivést čtenáře k správnému porozumění základních skutečností lidského života - např. Boží vůle, hněv, odpuštění, vina, deprese, soucit atd. Staví přitom na bohatství lidského a duchovního potenciálu v člověku, který zůstává často ukrytý. Ukazuje na spojitost těchto dvou rozměrů - Bůh působí v lidských podmínkách, ale očekává, že člověk bude s jeho milostí spolupracovat až ke svému konečnému posvěcení.

Spoločnosť Božieho Slova, 2. vydání, brož., přebal, A5, 116 stran, cena 130 Kč

Christa Meves: ABECEDA ŠTASTNÉHO MANŽELSTVA

Abeceda šťastného manželství je určena všem mladým manželským pářům a snoubencům, kteří chtějí s nejlepším úmyslem a vůlí začít společný život. Autorka chce, aby jim kniha pomohla nejen ke šťastnému začátku, ale i ke šťastnému pokračování. Na základě poznání různorodých daností muže a ženy případně v budoucnosti manželství těžký a úplně nový úkol - žít v rovnocenném, plnoprávném, a tak kvalitnějším společenství. Abeceda se může na cestě ke splnění tohoto úkolu, a tím ke šťastnému manželství, stát více než dobrým průvodcem. - S církevním schválením.

Dobrá kniha, brož., zúž. A5, 104 stran, cena 84 Kč

Po redakční uzávěrce přišla faxem tato důležitá informace:

Ve valašské vesnici Prostřední Bečva, farnost Hutisko-Solanec (blízko Rožnova pod Radhoštěm) postavili do jednoho roku filiální kostel, zasvěcený patronce rodin sv. Zdislavě. Jeho svěcení bude v sobotu 14. července 2001 v 10 hodin. Světitelem bude Mons. Josef Hrdlička, olomoucký pomocný biskup. Zdejší farníci zvou všechny k této slavnosti: „Přijďte s námi poděkovat Bohu za tento jeho stánek mezi námi.“

Matica cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
PoNoS, 779 00 OLOMOUC 9

Matica cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVETLO - rydeník Maticy cyrilometodějské. Vydává Matica cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Maticy cyrilometodějské s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Víček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matica cyrilometodějská s.r.o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svelomcm@iol.cz; <http://www.matecsm.cz/svetlo>). Na této adrese přijímáme objednávky rydeníků i knih. Registrční značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/41 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.